

Τὸ Γαλαξειδί

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ

ΕΤΟΣ 32ον

ΜΑΡΤΙΟΣ 1979

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 351

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡ. Ε. ΘΩΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Συνδέσμου -
Εφημερίδας
Καραϊσκού 111

ΤΗΛΕΦ. 4123.528
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Γραφεία: Εφημερίδας, Αθηνών
Σόλωνος 111 Τ. 142

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

“Άλλη μιὰ φορά τὸ ἑλληνικὸ Ἔθνος γιόρτασε τὸ μῆνα αὐτὸ, τὴ δοξασιμένη ἐθνικὴ του ἐπέτειο. Κι ἄφηκε εὐγνώμονη τὴ μνήμη του, νὰ ξαναγυρίσει στοὺς ἀπλοὺς καὶ λιτοὺς Προγόνους του, μὲ τὴν ἥρωική καὶ καρτερικὴ ψυχὴ, ποὺ δημούργησαν τὸ 1821 μὲ τὶς ἀμέτρητες θυσίες τους.

“Άλλη μιὰ φορά οἱ Ἕλληνες γιόρτασαν τὴν ἐθνικὴ τους ἐπέτειο, ὅπως δὴα τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀφροσιμῶναι στὰ εἰρηνικά τους ἔργα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅπλο «παρὰ πόδας». Γιατὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιβολὴ, ποὺ τοὺς ὑποχρεώνει, στοὺς καιροὺς μας, νὰ μὴν παραμελοῦν τὴν ἐπαγρύπνησή τους γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους, ἡ ἐπιβολὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ, πάντα, νὰ ὑπάρχει.

Ἔτσι, τὰ καθήκοντα ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις στοὺς Ἕλληνες πολίτες, σήμερα, εἶναι βαριά. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ λυγίσει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τους. Θὰ τὰ ἐκπληρώσουν ὅλοι ἀγρυπνοὶ, ἐνωμένοι καὶ δυνατοί, μὲ γαλήνη καὶ ἀταραξία, καὶ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, ὅπως καὶ τὰ εἰρηνικά τους ἔργα. Ὅσοδήποτε κι ἂν διαρκέσουν οἱ συνθήκες, ποὺ ἀπαιτοῦν τὴν ἐθνικὴ τους ἐγρήγορση. Σύμφωνα μὲ τὴ μακραίωνη ἱστορία τους...

Ἐπὶ τῶν γεγονότων

ΠΡΟΚΑΛΕΙ εὐχαρίστηση καὶ χαρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἀρξίσαν οἱ ἐργασίες ἐπισκευῆς τοῦ παλαιοῦ ἀρχοντικοῦ Ἀγ-γελεῖ, ὅπου στεγάζεται, σήμερα, τὸ ναυτικὸ Γυμνάσιο - Λύκειο τοῦ Γαλαξειδίου, μὲ τὴν πίστωση τῶν 200.000 δραχμῶν ποὺ ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Βαρθολομαίου διέ-ασε γιὰ τὸ σκοπὸν αὐτὸ, ἀφοῦ ἐπιθεώρησε τὸ κτίριο κατὰ τὴ διέλευσή του ἀπὸ τὴν πατρίδα, τὸν περὶ τοῦ καλοκαίρι.

Σκαλωσιές, σὲ δυὸ ἐξωτερικὰς πλευρὰς του, δείχνουν πῶς δὲν ἀνακατασκευάζονται τὰ ξύλινα μπαλκόνια τοῦ δευτέρου ὀρόφου, ποὺ εἶχαν σχεδὸν καταστραφῇ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. Δὲν πένει, παρὰ νὰ εὐχρησθῶμε, νὰ καλυφθῶν μὲ τὸ ποδὸν ποὺ διατέθηκε, ἂν εἶναι δυνατό, ὅλες οἱ ἀνάγκες τοῦ διδακτηρίου μας, ὥστε νὰ ἐκπληρώναι ἀκόλυτα τὴν παιδευτικὴ ἀποστολὴ του. Καὶ νὰ τερματισθῶν τὸ ταχύ-τερο οἱ σχετικαὶ ἐργασίες, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἀμφισβᾶλλουμε, ὑπολογίζοντας στὸ ζωηρὸ, πράγματι, ἐνδιαφέρον αὐτῶν ποὺ διευθύνουν τὴ Σχολή μας.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ, αἰσθάνεται κανεὶς θλίψη, βλέποντας, ὅτι, ἐνῶ μόλις τρεῖς μῆνες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς θερινῆς περιόδου, τίποτα δὲν ἔχει γίνῃ, ἀκόμη, γιὰ τὴν ἐπισκευή, τῶν λουτρικῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Κάβου, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται στὴν ἴδια ἀπερίγραπτη κατάσταση τοῦ περὶ τοῦ καλοκαίριου. Ὅταν πέραν, εἶχαμε ἀσכולηθεῖ μὲ τὸ θέμα τῆς λειτουργίας τῆς Ἀιμενικῆς Ἐπιτροπῆς Γαλαξειδίου, γράφοντας ὅτι ἀπὸ ὁρισμένα αἶτια, ποὺ τὰ προσδιορίζαμε, συγκεκριμένα, δὲν λειτουργοῦσε κανονικά, μὲ συνέπεια νὰ μὴ γίνῃται δυνατὴ ἡ ἀνάληψη πιστώσεως, ποὺ εἶχε ἐγκριθεῖ πρὶν ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῶν ἐγκαταστά-

σεων αὐτῶν, μᾶς δόθηκε ἡ ἀπάντησις, ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν ὑπηρεσίαν, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο μας Ἰουλίου - Αὐγούστου τοῦ 1978, ὅτι ἡ Διμ. Ἐπιτροπὴ λειτουργοῦσε κανονικά καὶ ἐπομένως, δὲν ἦταν ἀκριβεῖς οἱ πληροφορίες μας.

Καὶ οἱ μὲν ἐξηγήσεις ποὺ μᾶς δόθηκαν τότε, ἔρχονταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν πραγματικότητα. Ὡστόσο τὴν δεξιό-καρ-με, ὡς βάσιμες, γιὰ νὰ φράσου-με, στὸ σκοπὸ μας. Κι ἐπειδὴ δὲν βλέπουμε νὰ γίνε-ται τίποτα, ἐπανήλασε στὸ θέμα μὲ τὸ φύλλο μας τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ὑ-πενθυμίζοντας στὴ Διμ. Ἐπι-τροπὴ μας ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἀνοικτὸ τὸ ζήτημα τῆς ἐπισκευῆς.

Κι ἐπειδὴ οὕτε αὐτὴ ἡ ὑπό-μνησὴ μας ἔφευρεν ἀποτέλε-σμα, ξαναφέρνουμε, ἀλλή μιὰ φορά, τὸ ζήτημα τῆς ἐπισκευ-ῆς τῶν λουτρικῶν ἐγκαταστά-σεων τοῦ Γαλαξειδίου, ἐκ-φράζοντας τὴ δικαιολογημέ-νη ἀπορία μας γιὰ τὴν παρα-μέλησίν του. Γιατὶ, ἐπιτέλους, δὲν λογαριάζουν οἱ ἀρμόδιοι, ἂν οὐκ ἔστιν ἄλλο, ὅτι στὰ δύο περίπου χρόνια ποὺ μέ-νει ἡ πίστωση, χωρὶς ν' ἀπορ-ροφηθεῖ, ἔχει χάσει μὲ τὸν πληθωρισμὸ, ἕνα 30%, τουλά-χιστο, ἀπὸ τὴν ἀξία ποὺ εἶχε ὅταν ἐγκρίθηκε; Ἐπειτα, δὲν τοὺς παρακαλεῖ τὸ γεγο-νός, ὅτι ἡ πίστωση γιὰ τὸ «Γυ-μνάσιο» χρησιμοποιοῖται κί-βλας, κι ἂς δόθηκε ἕνα χρό-νος ἀργότερα ἀπὸ τὴν πίστωση τοῦ Ε.Ο.Τ. γιὰ τὴν ἐπισκευή τῆς πλάζ; Ἀλλὰ φαίνεται, ὅ-τι ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ αἰσθησι-μὴ τοῦ καθήκοντος καὶ ἐνδιαφέ-ρον. Ἐνῶ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει καθόλου αἰσθησιμὴ εὐθύνης; Ὑ-πάρχει μόνον ἀπονοία, ποὺ προκαλεῖ, ὅπως εἴπαμε, βαθύ-τατη θλίψη!

Τὸ ἴδιον, ΠΡΟΚΑΛΕΙ με-λαγχολικὰς σκέψεις, ἡ κατά-

στασις στὴν ὁποία βρίσκεται ἡ πλατεία τοῦ Χηρόλακκα. Ἐ-δῶ τὸ ἔργο διαμορφώσεως τῆς γίνεται τμηματικά, γιατί τμηματικὰ δίνονται καὶ οἱ πι-στώσεις, ποὺ χρειάζονται. Ὁ-μως, σὲ τέτοια περίπτωσι, θά-πρεπε νὰ ἐκτελεῖται ἕνα σχε-διο ἐργασιῶν κατὰ στάδια, ἀ-νάλογο καθένα μὲ τὰ ποσά, ποὺ δίνονται κάθε φορά, ὥ-στε, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐνὸς σταδίου, ν' ἀκολουθοῦν οἱ ἐργασίες τοῦ ἐπόμενου. Γίνεται αὐτό; Ἐμεῖς, τουλάχιστο, δὲν τὸ βλέπουμε. Βλέπουμε μόνον τὴν πλατεία γεμάτη ἀπὸ ἄ-μορφους σωροὺς μπάζων, ποὺ οὕτε ἀρχὴ ἔχουν, οὕτε τέλος. Καὶ φοβόμαστε, ὅτι ἡ κατὰ-στασις αὐτὴ καὶ ἀκατασθητή, καὶ θετικὰ βλαβερὰ, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ πρα-γματικὴ ἐστία μόλυνσεως τοῦ τόπου, θὰ τραβήξει πολλὸ, ἂν οἱ ἐργολᾶβοι ἀφαιροῦν ν' ἀλ-ω-νίζον ἀνέλεγκτοι, ἐνῶ θὰ καταβροχθίζον τὴν τμηματι-κὰς πιστώσεις, ἐργαζόμενοι, δὴθεν, γιὰ τὴν ἀποπεράτω-σιν τοῦ ἔργου! Τί λὲν οἱ ἀρμό-διοι;

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ τοῦ Σεπτεμβρίου - Ὀκτωβρίου 1978 γράφαμε γιὰ τὸν περί-εργο φαινόμενον, ποὺ παρατη-ρεῖται στὸν ὑπεραστικὸ Στα-θμὸ Λεωφορέων Ἀθηνῶν, ὅ-που, στὸ ἐκδοτήριον εἰσιτηρί-ων τοῦ ΚΤΕΛ Φωκίδος, ὑπάρ-χουν δυὸ πινακίδες τῶν οἰκί-σμων ποὺ τοῦτο ἐξυπηρετεῖ, ἡ μιὰ μὲ ἑλληνικὰ, ἡ ἄλλη μὲ λατινικὰ στοιχεῖα καὶ, ὑποτί-θεται, ὅπως εἶναι φυσικὸ, ὅτι ἡ μιὰ ἀποτελεῖ ἀντιγραφή τῆς ἄλλης. Καὶ ποῦ, ὡστόσο, τὸ Γαλαξειδί, ὡς ἐξυπηρε-τούμενος οἰκισμὸς, ἐνῶ ἀνα-γράφεται στὴ μιὰ πινακίδα λατινικὰ, δὲν ὑπάρχει, ἑλλη-νικά, στὴν ἄλλη.

Εἴχαμε ἐπισημάνει, τότε, τὸ ἀνώμαλο τοῦ πράγματος, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι, ἴσως, τὸ ΚΤΕΛ μποροῦσε νὰ ἐνδια-φερθεῖ γιὰ τὴν διόρθωσίν του, χωρὶς ὅμως πολλὰς ἐλπίδες, ἀφοῦ γιὰ τὴν ἀναγνώρισ-σιν τοῦ Γαλαξειδίου ὡς ἐξυπηρε-τούμενου ἀπὸ τὰ Λεωφορεῖα τοῦ ΚΤΕΛ, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρῶτα, χρειάστηκε νὰ κάνου-με ὁλόκληρο ἀγῶνα. Καὶ αὐ-τὸ μὲν συνέβαιναν, ὅταν πρό-εδρος τοῦ ΚΤΕΛ ἦταν πρό-σωπο ἔξνο πρὸς τὸ Γαλαξειδί.

Τώρα, ὅμως ποῦ, κατὰ σύμ-πτωση, προεδρεύει καὶ τοῦ ΚΤΕΛ Φωκίδος ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Γαλαξειδίου, δὲν θάπρεπε νὰ εἶχε λείψει ἡ τοσαύτη ἀποστολὴ αὐτῇ, ποῦ, πέραν ἀπὸ τὴν ἀσκήσιν της, ποὺ δὲν μᾶς ἀφορᾷ, ὅπως ὀ-ποτε, ζημιώνει τὸ Γαλαξειδί;

ΜΕ ΤΟ ΚΑΗΡΟΔΟΤΗΜΑ Ν. ΜΑΜΑ ἔχει κατ' ἐπανά-ληψιν ἀσכולηθεῖ ἡ ἐφημερίδα μας. Πρῶτο στὸ φύλλο 320 τοῦ Φεβρουαρίου 1976, ὅπου ὁ κ. Τάσος Σκιαδάς ἔγραψε (ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ σελίδα 4)

ΠΟΥΛΜΑΝ ΣΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Τὴν Κυριακὴ τῶν Βαίων καὶ τὴν Μεγ. Πέμπτη, θὰ φύγει πούλ-μαν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰς Ἀ-θήνας γιὰ τὸ Γαλαξειδί, χωρὶς τὴν υποχρέωσιν ἐπιστροφῆς. Περι-σσότερες πληροφορίες καὶ κλεισίμα-τα στὸ τηλέφ. 64.31.972, ὅρες μεταμοσμηδινός.

ΑΛΟΥΜΙΝΑ, ΤΣΙΜΕΝΤΑΔΙΚΟ

Ἔτσι, ἀπὸ ἀπόφασις τῶν ἀρ-μόδιων Ἱδρυσθῶν, ματαιώθηκε ὁ-ριστικὰ ἡ ἱδρυσις ἐργοστασίων ἀ-λουμίνης στὴν Καμιώτισσα τῆς Ἰ-τίας καὶ τοιμέντων στὴ θέση Χα-μασσά τῆς περιοχῆς Γαλαξειδίου, ποὺ ἐμπέτουν στὸν εὐρύτερο δελφι-νὸ χῶρο. Ἡ ἀπόφασις πάθθηκε ἔ-πειτα ἀπὸ παντοειδῆς διαμαρτυ-ρίες, κατὰ τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐργο-στασίων αὐτῶν, ποὺ εἶχε, κατ' ἀρ-χὴν, ἐγκριθεῖ καὶ ἀρροῦ σταθμίσθη-κεν, εἰς βάθος, ὅλοι οἱ παράγον-τες ποὺ συνηγοροῦσαν ἐναντίον τῆς ἱδρύσεως τους. Ὁ Σύνδεσμός μας βρίσκεται μετὰ τὸν ἐκείνων ποὺ ἀγωνίστηκαν κατὰ τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐργοστασίων, ἰδίως τοῦ δευτέ-ρου, τοῦ τοιμεντάδικου, ποὺ ἐμπί-πτει στὴν περιοχὴ τοῦ Γαλαξειδίου καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα, ἔπει-τα ἀπὸ μακρὰς συζητήσεις καὶ ἀ-μερόληπτη ἐκτίμησις τῶν σχετικῶν στοιχείων, πρὶν λάβει θέσιν ἐπὶ τοῦ, πραγματικὰ, μεγάλου αὐτοῦ ζητή-ματος. Ἀλλὰ δὲν θεωρεῖ μὲ κανέ-να τρόπο, ὅτι, ἔτσι, νίκησε ἡ με-ρίδα στὴν ὁποία ἀνήκει. Γιατὶ, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δὲν ἀπάρχουν νικητὲς καὶ ἡττημένοι. Νικητὴς εἶ-ναι, πάντα, ὁ ὀρθὸς λόγος, ποὺ ἐ-πικράτησε, εὐτυχῶς, καὶ τούτῃ τὴ φορά. Καὶ ποῦ κατέληξε στὸ συμ-πέρασμα ὅτι θ' ἀποτελοῦσε δυστο-χίμα καὶ οὐκ ἐνζήνυμα γιὰ τὴν Παιδαγωγίαν τὴν παρουσία τῶν ἐργο-στασίων στὴν καμιώτισσα θέσιν, ὅ-πως εἶχε ἀποφασισθεῖ.

Μὲ πρῶτο θέμα τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων, ἀπὸ τὴν ὕψανσιν καὶ τὴ μόλυνσιν ὅλων τῶν μορφῶν ζωῆς τῆς γύρω περιοχῆς. Καὶ ἀναγκαῖο ἐπακόλουθον τὴ μείωσιν τῆς ἐντα-τικῆς τουριστικῆς κινήσεως, ποὺ παρατηρεῖται, μὲ κέντρο τοὺς Δελ-φούς, τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ τό-σα προσφέρει καὶ στὴν τοπικὴ πε-ριοχὴ καὶ, γενικότερα, στὴν ἐθνικὴ οἰκονομία.

Μιὰ πλήρης ἀνάπτυξις τοῦ θέμα-τος τοῦ ἐργοστασίου ἀλουμίνης στὴν Καμιώτισσα μὲ τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ, βρίσκεται στὴ δημοσίαν συζήτησιν ποὺ ἔγινε, μὲ πρωτοβου-λία τοῦ Συλλόγου Ἀρχιτεκτονῶν, ἀπὸ ἐπιστημονικὴν γωνίαν γενόμε-νη, ποὺ μεριμνοῦν, φυλάττει, μαζὶ μὲ τὸ χθὲς νὰ ὑπάρξει καὶ αἶμα ὅ-σι τοῦτον τὸν τόπο. Ἡ συζήτησις ἔγινε στὴ 28.11.1975 στὸ Τεχνικὸ Ἐπιμελητήριον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκεῖ ἀκούστηκαν ὅλες οἱ ἀπάντι-ες, μὲ στοιχεῖα ἐπιστημονικὰ, τεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ, καὶ περιλήφθηκαν πλήρως στὰ «Τεχνικὰ Χρονικά» (τεύχος 3/76), μὲ τελικὸ συμπέ-ρασμα ὅτι τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἱδρυθῇ στὴν Καμιώτι-σα, ὅπως εἶχε ἀρχικὰ ἀποφασισθεῖ.

Ἐδῶ, τώρα, λίγα ἄλλα δικὰ μας λόγια, πάνω στὸ ἐπίμαχο θέ-μα, μὲ ἀφορμὴ συνεχιζόμενες ἐνέ-ργειες τοῦ Δήμου καὶ ὁρισμένων ὁρ-γανώσεων τῆς Ἀμφισσας, ποὺ ἐπαναγγίζουν ἕναν περίεργο ἀγῶνα γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ἱδρυσις τοῦ ἐργοστασίου στὴν Καμιώτισσα, παρ' ὅλο ποὺ ἀποδοκιμάστηκε ἀπὸ τὸς ἀρμοδιότερους παράγοντες, ὡς βλαπτικὴ γιὰ τὴν ὅλη περιοχὴ.

Τὸ μεγάλο ζήτημα, ποὺ δημι-ουργεῖ ἡ ἱδρυσις τῶν βασιῶν αὐτῶν βιομηχανικῶν μονάδων, εἶναι τὸ ἀ-πόβλητα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν κατεργασία τῆς πρῶτης ὕλης, ποὺ χρησιμοποιοῦν καὶ μολύνουν καὶ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀέρα τῆς περιοχῆς τους. Ἀντιπάσεται, βέβαια, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐν-διαφερόμενων, ὅτι τὰ μέσα τῆς σύγχρονης τεχνολογίας, εἶναι ἱκα-νά, νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν δυσμενῆς

αὐτὴς συνέπειες. Ὅμως, στὸν ἐλ-ληνικὸ, τουλάχιστο, χῶρο, ἕνα τέ-τοιο ἀποτέλεσμα, γιὰ τὴν ὅρα, δὲν ἔχει ἐπιτευχθεῖ, εἴτε γιὰ τὰ μέσα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται, δὲν εἶναι τὰ κατάλληλα, εἴτε γιὰ τὴν διαθέ-τονται τὰ κεφάλαια ποὺ ἀπαιτοῦν-ται γιὰ τὸ σκοπὸν αὐτό, ἂν καὶ δ-λα τὰ κείμενα, τὰ σχετικά, μὲ τὰ χορηγούμενα δικαιώματα περιέ-χουν μιὰ πλήρη σειρά δεσμεύσεων τοῦ παραχωρησιούχου, γιὰ τὴν ἀ-ποτροπὴ τῶν ἀπειλούμενων ζημιῶν, ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπὸ ἱδρυσις βιομηχανικῶν μονάδων αὐτῆς τῆς μορφῆς. Καὶ ἔτσι, βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, κάθε τόσο, δια-μαρτυρίες ἀρμόδιων φορέων, ὅπως, π.χ., ἐκείνῃ τοῦ Δημάρχου Διστό-μου, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴς Ἀθηνᾶ-ς ποὺ δημοσιεύθηκε, πρόσφατα, στὴς 28.1.79 καὶ ἀνέφερε, ὅτι ὁλόκλη-ρη ἡ ἀκτὴ τοῦ ὅρου Παροχίας Διστόμου Ἀντικύρας, ὅπου βρίσκε-ται τὸ ἐργοστάσιον τῆς Πεσινῆς, ἔ-χει γεραιότερα ἀπὸ νεκρὰ ψάρια καὶ ἔχει νὰ ληφθοῦν ἄμεσα μέτρα γιὰ τὴν προστασίαν τοῦ τόπου καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς περιοχῆς. Καὶ ἀκό-μα, ὅτι δημοσιεύθηκε στὴς Ἀθηνᾶ-ς ἐφημερίδες, παλαιότερα, συγ-κεκρωμένα στὴς 11.6.1977, ἀπὸ συ-ζητήσεις ποὺ ἔγιναν στὴ Βουλὴ ὅ-που ἐπικρατεῖς ἐπισήμαναν τὴς φο-βερὰς ἐπαιπτώσεις τῆς φθοροῦσιν στοὺς κατοίκους, τὰ ζῶα καὶ τὴ φύσιν, ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον ἀλουμι-νίου, πάλι, τῆς Πεσινῆς, στὴν Ἀν-τίκυρα τῆς Βοιωτίας, λέγοντας: σὲ ἀκτίνα 10 — 12 χλμ. ποφάνε αἰγασθρόματα καὶ μέλισσες, δηλητη-ριάζονται ἡ γλωβίδια καὶ προσβάλλε-ται τὸ ἀντινεοεπιστικὸ σύστημα τῶν κατῶνων. Καὶ προστέθηκε ὅτι κα-θηγητὴς τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν εἶπε ὅτι πολλὴ ἀμφιβάλλει ἂν φθάσουν τὰ 40 οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχή νὰ γεννηθοῦν στὴν περιοχὴ αὐτῇ, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἀρχισ-ε νὰ λειτουργεῖ τὸ ἐργοστάσιον, λόγω πνευμονικῶν καὶ καρδιακῶν νοση-μάτων». Καὶ ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς παραδέχθηκε, τότε, ὅτι πραγμα-τικὰ ὑπῆρχε ἔκτακτος φθοροῖς, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμή περατώνεται, εἶπε, μιὰ ἀπὸ τὴς τελευταῖες ἐγκατα-στάσεις — ἀξίας ἑκατομμυρίων δολαρίων — ποὺ προφύλασσε πλήρως τὸ περιβάλλον ἀπὸ τὸ φθό-ρο κ.λ.π. Ποῦ, ὅμως, δὲν τὸ προ-φύλαξε, ὅπως δείχνουν τὰ νεκρὰ ψάρια, ποὺ ὁρέθησαν στὴν πε-ριοχὴ, 20 μῆνες ἀργότερα.

Αὐτὰ βέβαια σχετίζονται ἐιδικό-τερα μὲ τὸ πρόβλημα τῆς λειτουρ-γίας τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἀλουμι-νίας, ποὺ ἐντάσσεται, ἄμεσα, στὴν περιοχὴ Ἰτίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ Γα-λαξειδί δὲν εἶναι ἄμοιρα ἀπὸ τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον, ὅταν ληφθεῖ ὑπόψη, ὅπως εἰπώθηκε στὴ Συσ-τήσιν τοῦ Τ.Ε. ὅτι οἱ ἱμνες τῆς Σκανδιναβίας εἶναι μολυσμένες, ἀ-πὸ καπνοὺς τῶν ἐργοστασίων τῆς

Ἐπὶ τέλος, ἡ Ἑλλάδα βρίσκε-ται σὲ πληθυσμιακὴ κάμψη, ἀπὸ διάφορα αἶτια, ὅπως ἔχει γενικὰ ἀ-ναγνωρισθεῖ. Ἀς μὴ τῆς προσθέ-σουμε ἕνα ἀκόμα, ποὺ θὰ ἐπέτεινε τὸ κακό, μὲ τὴν ὕψανσιν καὶ τὴ μό-λυνσιν τοῦ περιβάλλοντος, ποὺ θὰ εἶχε σὺν συνέπειαι καὶ τὴν ὑπονό-μυσιν βασικῶν παραγόντων τῆς ζωῆς.

Καὶ τὰ δυὸ ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλάμε, εἶναι βαρὴ καὶ με-γάλα. Βαρὴ ὅμως καὶ μεγάλη εἶ-ναι καὶ ἡ εὐθύνη, ὅσον καταπίων-ται μ' αὐτὰ. Ἐξωχριστὰ τῶν τοπι-κῶν ἀρχόντων, ὅταν δὲν τ' ἀντιμε-τωπίζουν σφαιρικά καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐπιπτώσεις τους, ὅπως ἀπαιτεῖται ἀ-πὸ τὴ φύσιν τους.

Αὐτὸ νὰ μὴν τὸ ξεχνάμε!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συν-δραμεῖς μας νὰ γνωρίζουν στὸ Γραφεῖο τοῦ Συνδέσμου τὴ νέα τὸν διεύθυνσιν καὶ τὸ τηλέφω-νόν του, ὅταν ἀλλάζουν κατοικία.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η συμπολίτισσα κ. Ζωή Νικ. Θεοδόση το γένος Εύθυμίου Τζιγγούνη γεννήθηκε αγόρακι.

Η συμπολίτισσα κ. Ζωή Δημ. Μακρή το γένος Αναστασίου Τζιγγούνη γεννήθηκε κοριτσάκι.

Η συμπολίτισσα κ. Ελένη Εύθ. Μαυροδάκη γεννήθηκε κοριτσάκι.

Η συμπολίτισσα κ. Σούλα Ίωάν. Κατσιμπούρη γεννήθηκε κοριτσάκι.

Η κ. Χαρίκλεια σύζυγος του συμπολίτη μας Κωνσταντίνου Δημ. Κουμπούρη έγέννησαν αγόρακι, εν Νέα Υόρκη.

Νά ζήσουν

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσε και κηδεύθηκε εις Γιούπερ - Ντέριμπ Πενσυλβανίας των Η.Π.Α. ο συμπολίτης Εύθυμος Δημογιάννης.

Θερμά συλλυπητήρια

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΡΤΙΟΣ 1979

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Θεόδωρος Γιαννίσης 1979 και διαφορά (50) δρχ. 1978
Γεώργιος Κατσιμπούρης 1979
Οικογένεια Ξηρού 1979 και διαφορά (50) δρχ. 1978
Νικόλαος Δροσάπουλος 1979 και διαφορά (50) δρχ. 1978
Δρόσος Δροσάπουλος 1979
Αθανάσιος Δάνδουρας »
Δημήτριος Σαλούρος »
Εύθυμος Κατσιμπούρης »
Πάνος Γεωργαντζής του Σ. 1978
1979, 1980, 1981

Εύθυμος Μαμαρέλης 1978, 1979
Δήμητρα Ζήσου 1979
Οικογ. Στυλιανού Τσέτου »
Θεόδωρος Σιδηρόπουλος »
Ιριγένεια Αναστασοπούλου »
Μάρο Μανιάκη »
Νανά Ζαγοριανίτου »
Λοίπα Νικητοπούλου »
Πόπη Κοψίδου - Παπαγεωργίου 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978
Ούρανία Παπατέρου 1979
Καλλίνικος Περεσιάνος »
Εύθυμος Ποντίδας »
Βασιλική Προκαλάου Κωνσταντίνου 1979
Δημήτριος Πλατής 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978

Κυριάκος Αρβανίτης 1979 και διαφορά (50) δρχ. 1978
Μαρία Αρβανίτου-Σαπουνάκη 1979
Λεονοδία Ντούρα 1978, 1979
Αλεξάνδρα Κουτρούνη 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978
Γεώργιος Πετραντζάς 1979
Δημήτριος Στεφάνουλος 1978, 1979
Μαρία Νταμουλάκη 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978

Π. Κορής 1979
Κων/νος Δάνδουρας »
Αριστέλης Τρανής 1978
Κων/νος Τσαμτσούρης 1979
Ιωάννης Τσαμτσούρης »
Αθανασία Πούλιου »
Εύθυμος Σφίτσος »
Ποθητή Κοντοφύρα 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978

Εύθυμος Σαλούρος 1979
Δημήτριος Σαλούρος 1979
Πάνος Γεωργαντζής του Σ. 1978
1979, 1980, 1981
Εύθυμος Μαμαρέλης 1978, 1979
Δήμητρα Ζήσου 1979
Οικογ. Στυλιανού Τσέτου »
Θεόδωρος Σιδηρόπουλος »
Ιριγένεια Αναστασοπούλου »
Μάρο Μανιάκη »
Νανά Ζαγοριανίτου »
Λοίπα Νικητοπούλου »
Πόπη Κοψίδου - Παπαγεωργίου 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978
Ούρανία Παπατέρου 1979
Καλλίνικος Περεσιάνος »
Εύθυμος Ποντίδας »
Βασιλική Προκαλάου Κωνσταντίνου 1979
Δημήτριος Πλατής 1979 και διαφ. (50) δρχ. 1978

«ΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ»
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ
Καραϊσκού 111 — Πειραιεύς
Τηλ. 41 23 528
Μηνιαία Έκδοση
Υπεύθυνος
ΓΕΩΡΓ. Ε. ΘΩΜΑΣ
Χατζή 10 — Αθήναι

Επιστολές για την Εφημερίδα
εις: Γεώρ. Ε. Θωμά, 88ος
Συνεργασίες — Χειρόγραφα
Χατζή αρ. 10, Αθήνας, 902

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
(Εφημερίδας και Συνδέσμου)
Εσωτερικού Έτησις δρχ. 250
Εξωτερικού Έτησις δολ. 10
Νομικών προσώπων, συνδρομή εφημερίδας δρχ. 400
Οικονομικός Διαχειριστής
ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΖΙΓΓΟΥΝΗΣ
Εμβόσματα — Επιταγές
εις κ. ΠΑΝΑΓ. Κ. ΣΤΕΦΟΝ
Καραϊσκού 111 — Πειραιά
Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΓΑΛΑΞΙΔΗΣ
Κωλέττη 7 — Αθήναι
Τηλέφ. 86.21.074

Ανταποκριτές - Αντιπρόσωποι
εις Γαλαξειδίους: Ε. Καμδύσης

Επιστολές και παντοειδή
χειρόγραφα, αποστέλλόμενα
προς την Εφημερίδα και τον
Σύνδεσμο, δημοσιεύονται ή μή,
δεν επιστρέφονται.

ΔΩΡΕΕΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Ο κ. Κων/νος Τσαμτσούρης εις μνήμην του αγαπημένου του πατρὸς Ἰατροῦ Ἡλία Τσαμτσούρη δρχ. 1.000.

Ο κ. Αθανάσιος Τσαμτσούρης, εις μνήμην του αγαπημένου του πατρὸς Ἰατροῦ Ἡλία Τσαμτσούρη δρχ. 1.000.

Ο κ. Ιωάννης Τσαμτσούρης, εις μνήμην αγαπητοῦ του ἀδελφοῦ Ἰατροῦ Ἡλία Τσαμτσούρη δρχ. 1.000.

Ο κ. Τάσος Σκώτης, εις μνήμην του πατρὸς του Κων/νου Παπατέρου δρχ. 500.

Ο κ. Ανδρέας και η κ. Μαγδα Σίνου, εις μνήμην του αγαπημένου τους ἀδελφοῦ Εὐθυμίου Δημογιάννη δρχ. 2.000.

Η κ. Ανδρέα Ντάρα, εις μνήμην του αγαπημένου της ἀδελφοῦ Εὐθυμίου Δημογιάννη δρχ. 1.000.

Η οικογένεια Μάνου Χατζή, εις μνήμην του αγαπημένου τους ἱσαδελφοῦ καὶ θείου Εὐθ. Δημογιάννη δρχ. 1.000.

ΔΩΡΕΕΣ ΥΠΕΡ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤ

Ἀστέρω Θ. Παπίνη εις μνήμην συζύγου της Θεοδοσίου καὶ ἀδελφῆς της Ἑλένης δρχ. 1.500
— Κωνσταντίνος Μητροπόπουλος δρχ. 500.
— Θεόδωρος Ε. Τουρντζής εις

μνήμην Ἡλία Κασιδουγιάννη δρχ. 500.

Τὸ Ἐκκλησι. Συμβούλιον εὐχαριστεί θερμῶς.

Ο Πρόεδρος
ΧΑΡΑΛ. ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ
Ἱερέυς

Δωρεές υπέρ του φιλανθρωπικού Συλλόγου Γαλαξειδίου

Η κ. Κατίνα Λαλεγιάννη, εις μνήμην του συζύγου της, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δύο ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου του δρχ. 1.000.

Η Ἰδία, εις μνήμην τῆς ἀγαπημένης ἀδελφῆς Μαρίας Κατράλου, τὸ γένος Λαλεγιάννη, δρχ. 1.000.

Οι κυρίες Κλεανθία Παπαναγιώτου καὶ Εὐθυμία Μητάκου, γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου τὸν γονέων των, δρχ. 1.000.

Η κ. Ἀστέρω Παπίνη, εις μνήμην του συζύγου της καὶ τῆς ἀδελφῆς της Ἑλένης Ἀνδρεοπούλου δρχ. 1.000.

λου, δρχ. 1.000.
— Ο κ. Γεώργιος Μητροπόπουλος, ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Συλλόγου, δρχ. 2.000.

Ο κ. Ἀναστάσιος Β. Τζιγγούνης, ἱατρός, εις μνήμην Εὐαγγελίας, συζ. Εὐθυμίου Β. Τζιγγούνη δρχ. 2.000.

Η Καθηγουμένη Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθη Δουρατσίου εις μνήμην γονέων, ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν τῆς Ἀναστασίας καὶ Εὐθυμίου Μλεσίση δρχ. 1.000.

Η Πρόεδρος

Κατίνα Λαλεγιάννη

Η Γραμματεὺς

Λιλή Τουρντζή

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Γιὰ τὴν ἐκδηλώσει τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας εις τὸ Γαλαξειδίον ὀφειλόμεν νὰ εὐχαριστήσωμε θερμῶς τὸν Ἑλληνικὸν Ὁργανισμὸν Τουρισμοῦ (Ε.Ο.Τ.), ὅσον καὶ τὸν μεγαλοεπιχειρηματία συμπολίτημας κ. Κίριον Ἡλίου Καμμένον διὰ τὴν αὐτοπροσώπως τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἀποφάσεων.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμε τὸν Σύνδεσμον τῶν Γαλαξειδιωτῶν, ὁ ὁποῖος ὅπως καὶ ἕκαστος ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν ὅχι μόνον νὰ γράφει τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ε.Ο.Τ., ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς χορηγήσῃ ἐκ τῶν προετῶν τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἀρκεῖται νὰ λάβει ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ὁργανισμὸν.

Ἰδιαίτερος εὐχαριστοῦμε τὸν Πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου κ. Σιδηρόπουλον, τὸν Ἀντιπρόεδρον κ. Εὐθυμίου Γουργουρήν καὶ τὴν Γενικὴν Γραμματεῖα δεσποινίδα Μίτσα Οἰ-

κονόμου διὰ τὴν ἀμέριστον ἡθικὴν των συμπαράστασιν, ὡς καὶ ὅλους τοὺς Γαλαξειδιώτες καὶ ξένους οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εις τὸ παρρησιαστικὸν Καρναβάλι τοῦ τόπου μας, 9.8.1979

Ἐκ μέρους τῆς Νεολαίας μας
ΛΟΤΚΑΣ ΓΚΟΤΑΤΑΣ

Ἀπὸ φίλοι στὸ STDNET, τῆς Αὐστραλίας. Ο κ. PAUL NIKOS καὶ ἡ μνηστὴ τοῦ γαλαξειδιωτοῦ ἡλ. Τζέννη Θεοχαροπούλου.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ

Ἡ Ὁμοσπονδία Ἑκδρομικῶν Σωματείων Ἑλλάδος, γνωστὴ γιὰ τὴν πλούσια φυσιογνωσίαν, τουριστικὴ καὶ πνευματικὴ τῆς δράσεως, κατὰ τὰ 45 χρόνια τῆς ζωῆς τῆς ὁργανώνει καὶ ἑκάστοτε, στὴ 25 Μαρτίου ἑορτασμὸν, σὲ ἱστορικοὺς τόπους τοῦ 21, γιὰ τὴν τιμὴν ἐπεφάναν ἀνδρῶν τῆς Ἑπανάστασεως.

Φέτος ὁ ἑορτασμὸς ὁρίσθηκε νὰ γίνῃ στὸ Γαλαξειδίον, γιὰ νὰ τιμηθῶν οἱ ἐθνικοὶ ἄγωνες τῶν Γαλαξειδιωτῶν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους Γιάννης Μητροπόπουλος.

Ἡ τελετὴ θ' ἀρχίσῃ στίς 3 μ.μ. τῆς Κυριακῆς, 25 Μαρτίου μὲ προσφωνήσεις, ὁμιλίαν, ἀπαγγελίας κ.λπ.

Ἐπιτυχόντες σὲ ἐξετάσεις ὑπουργείου

Ο νεαρὸς συμπολίτης μας κ. Λουκάς Γκούλιντας ἐπέτυχε μεταξὺ τῶν πρώτων σὲ διαγωνισμὸ τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, διὰ προσλήψεως ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων.

Ο Σύνδεσμος καὶ ἡ εφημερίδα συγχαίρει θερμὰ τὸν ἀγαπητὸ Λουκά καὶ τοῦ εὐχεται καλὴ σταδιοδρομίαν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ἐδὼ Γαλαξειδίον... S.O.S.» καὶ «Γαλαξειδίον: Μῦθος καὶ μνήμη», μ' αὐτοὺς τοὺς δύο τίτλους στὸ ἐξώφυλλο καὶ στὸ ὁπισθόφυλλο, κυκλοφορεῖ σὲ ὁρατὰ ἔκδοσιν, μὲ φωτογραφίες καὶ κεραμικὰ τῆς Κάτιας Μητροπούλου ἀπὸ τὸ Γαλαξειδίον, καὶ ἕνα κείμενο καὶ λεζάντες τῆς Κωστούλας Μητροπούλου, ἕνα βιβλίο - λεύκωμα γιὰ τὸν τόπο μας ποὺ κινδυνεύει κατὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν τεχνοκρατία.

Μία ἑψη τοῦ Βιβλίου

Ἀστροφύλακες οἱ φωτογραφίες τῆς Κάτιας Μητροπούλου, παρουσιάζουν ἕνα Γαλαξειδίον «γιὰ πάντα», μὴ πολιτεία πέρα καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ θῦλον. Παράλληλα μ' αὐτὲς τῆς ἀγνωστῆς καὶ πολλὰ γινώσκουσας γωνίης τῆς πατρίδας μας, ἡ γνωστὴ κεραμίστρια, μᾶς δίνει ὀκτὼ (8) ὁρατὰ κεραμικά της, ποὺ εἶναι μὴ ζωντανὰ, ἀλλὰ συνθετὰ ἀπὸ στοιχεῖα τοῦ τόπου, μὴ πολλὰ πετυχημένη σύνθεσις τοῦ στοιχείου μνήμης καὶ φαντασίας, μᾶς δίνει τὴν σοφὴ διατήρησιν τοῦ χώρου μέσα σὲ χιλιάδες λεπτομέρειες. Ἐνα παράθυρο, μὴ συντηρησμένη παλιὰ πόρτα, ἕνα ἔρειπωμα, ἕνα καντούνι, ὁ μῦθος — νὰ, ἡ τορινή, ἡ χερσινή, ἡ αἰρινή θύνη τοῦ Γαλαξειδίου καὶ ἡ ἱστορία του. Δύο πολυχρόνια κεραμικά εἶναι τὸ ἐξώφυλλο καὶ τὸ ὁπισθόφυλλο τοῦ βιβλίου, ποὺ ἡ κεραμίστρια Κάτια Μητροπούλου γὰ δονοῦναι «Γαλαξειδίον 1» καὶ «Γαλαξειδίον 2», καὶ ἡ ἔκδοσιν ποὺ εἶναι καθαρά καλλιτεχνικὴ καὶ

φροντισμένη, εἶναι μὴ φωνὴ παλαιοῦ ἀπὸ ἀγάπης καὶ δέος γιὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁρατοῦ. Τὸ κείμενο καὶ οἱ λεζάντες τῆς Κωστούλας, μὴ λανθάνει γιὰ ὅλα ὅσα χωρὶς ἡ καρδιά μας, γιὰ ἕνα τόπο ποὺ εἶναι ἐπὶ ἀγάπης καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ὁρατὸ ἀπὸ τὸ βιβλίο - λεύκωμα, εἶναι ἔκδοσις ΜΠΟΤΚΟΤΜΑΝΗ, καὶ πωλεῖται 80 δρχ. στὰ κεντρικὰ ἀθηναῖα βιβλιοπωλεῖα, στὰ βιβλιοπωλεῖα τοῦ Πειραιᾶ: Καλοῦδης, Φίλωνος 81, καὶ Μακρυγιάννης, Πλατεία Κοραῖ 12 καὶ στὸ Γαλαξειδίον, στὸ πρωτοεῖδος ἐφημερίδων καὶ στὴ «ΣΚΟΤΝΑ» τοῦ Ἀλκη Μίχου, ποὺ τὸ φιλοξενεῖ μὲ ἀγάπην. I. Σ.

Δημοσθένης Γ. Γούλα

ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ

Μὲ τὸν παραπάνω τίτλο, μὲ ἰδιαίτερη καλαισθησίαν τυπωμένο καὶ διδωδευμένο καὶ μὲ πρόλογο τοῦ Ρήγα Γκόλφη, κυκλοφορεῖ, σὲ δευτέρῃ ἔκδοσιν, ἕνα βιβλίο, (21Χ14, σελίδες 190), ποὺ τὴν ἐσπῆ τῆς πρῶτης ἐκδόσεως τοῦ (1953) προκάλεσε εὐμενέστατα τὰ σχόλια τῶν πνευματικῶν ἐκπαιδευτῶν τῆς ἐλληνικῆς κλίμακας. Καὶ δικαίως, γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἀποτελεῖται καὶ ἀποτελεῖ, ὡς ἀποδοχὴ, καινοτομία στὸς σύγχρονους καιροὺς τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ μας. Γραμμένο μὲ κέφι ἀπὸ τὸ γνωστὸ γιὰ τὴν γνήσια λατρεία του πρὸς τὴν πατρίδα του Ροϊμὴλη συγγραφέα, ζωγραφίζει ἐξαντλητικὰ, μὲ φῶς καὶ ἀλήθεια, τοὺς χαρακτηριστικότερους ἀνθρώπινους τύπους, ποὺ ζοῦν καὶ κινούνται στὰ πλαίσια τῆς εὐρωπαϊκῆς γῆς, ἐπιστήμονες, ὁργανὰ τῆς πολιτείας, ἐπαγγελματίες, καλλιτεχνεῖς κομματάρχες, κληρικούς, ὁκίμους καὶ ζωοκλέρους, τραντά, τρεῖς ἐνλόγους φηγοῦρες τῆς φτωχῆς μὴ ἀγέρονης αὐτῆς περιουσίας, ὅπου ἀνθῶν ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιά, τὴ μὴ ζωντανότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐργὸ δύσκολο, ποὺ προσιπῶνται λέξεις παραπομπῶν.

τα, ἱκανότητες ψυχολογικές, βαθεῖα γνώση τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀλλαντο περιγραφικὸ, ποὺ δὲν τὰ συγγενετῶν δὲ συγγραφέας.

Κατορθώνει ἔτσι, ἄλλοτε μὲ τὸ πηγαῖο χιόμωρο, ποὺ τὸν διακρίνει, ἄλλοτε μὲ λεπτὴ εἰρωνείαν, πάντοτε ὅμως μὲ ἀπερριπτικὴ ἀγάπην καὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν γενεθλίαν γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς, νὰ δώσει σὺς ἀναγνώστες του εἰκόνας ζωντανῆς καὶ κινούμενης ἀφεγάρδιαστα, μέσα στὸ φυσικὸ τοῦς χώρος.

Εἶναι ἕνα βιβλίο, ποὺ διαβάζεται ἐκπαιδευτικά, γιομάτο στοχασμῶν καὶ μαζὺν δροσὰ καὶ χάρι, ποὺ, συνήθως, δύσκολα συναντᾶται.

Γ. Θ.

Νέοι ἐπιστήμονες

Ο συμπολίτης κ. Νικόλαος Σωτηρίου Νικολάου, ἔλαβε τὸ πτυχίον τοῦ Γεωλόγου καὶ ἀναχωρεῖ διὰ εὐρύτερας σπουδᾶς εἰς Ἀγγλίαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. PAUL MIKOS, STDNET - AUSTRALIA.

Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σας καὶ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὰ 10 δολ. Αὐστραλίας, ποὺ μᾶς στείλατε γιὰ τοὺς φτωχοὺς μαθητὲς τοῦ Δημοτικῶν Σχολείου Γαλαξειδίου καὶ ποὺ ἀντιπροσωπεύουν 420 δρχ.μὲς, τὰ στείλαμε στὸ διευθυντὴ τοῦ Σχολείου, γιὰ νὰ τὰ διαθέσει κατὰ τὴν κρίσιν του. Ἡ φωτογραφία ποὺ μᾶς στείλατε δημοσιεύεται σὲ τοῦτο τὸ φύλλο. Γράψτε μας, ἐὰν ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς περιλάβουμε στοὺς συνδρομητὲς μας.

ΕΚΘΕΣΗ ΕΡΓΩΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ "GROUPE DE GALAXIDI,"

Ὅπως ἔγραψε γαλλικὴ ἐφημερίδα, τὰ χιονομορφικὰ σχέδια καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν παιδιῶν τοῦ «GROUPE DE GALAXIDI» παρουσιάζονται μὲ φροντίδας τῆς κ. Φρόσως GORIOT σὲ ἔκθεσιν ποὺ εἶναι σὴ Νίκαια.

Ἡ ἔκθεσις τῶν ἔργων τῶν παιδιῶν σημειώσε ἐπιτυχία. Διήρκεσε ἕνα μῆνα καὶ σὲ διάστημα αὐτὸ ἔγιναν προβολὲς φιλμ, μὲ τὴν δημοσίευσιν καὶ σὲ ἱστορικὰ μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος.

ELECTRIC AND ELECTRONIC SERVICE

ΤΟ ΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ: ΡΑΔΙΟΘΗΛΕΦΩΝΩΝ, ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΤ & ΠΥΡΑΦΑΛΕΙΑΣ ΜΕ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΜΝΗΜΗ & ΤΡΙΠΛΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΑΤΤΟΚΙΝΗΤΩΝ, ΣΚΑΦΩΝ, ΟΙΚΙΩΝ, ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΕΠΙΣΚΕΤΑΙ: ΘΗΛΕΟΡΑΣΕΩΝ, ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΩΝ, ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ,

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ: ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΑΤΤΩΤΩΝ, ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΩΝ & ΤΗΛΕΠΛΟΓΩΝ.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ ΚΑΙ ΑΦΗΣΑΤΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΑΣ 45.19.186

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΣΑΛΟΥΡΟΣ

Ἀρχαιολογικά

ΝΗΣΙΑ - ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ S. HOOD

Μετάφραση Γίας Χατζή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από το προηγούμενο

Οι επιδρομές των Σλάβων και των επικυριαρχών των Αδάρων στην Ελλάδα, άρχισαν κατά τους χρόνους του Ίουστινιανού του Α' (527 — 65 μ.Χ.). Για την αντιμετώπιση αυτών των επιδρομών κατά τους χρόνους μετά το 540 περίπου, είχαν κατασκευασθῇ διάφορα οχυρωματικά έργα, και κυρίως τείχη στην περιοχή του Ισθμού της Κορίνθου και στις Θερμοπύλες. Ἀλλά μόνον γύρω στο 578)9 — κατά τους χρόνους του αυτοκράτορος Τιβερίου Β' — οι Σλάβοι εισέβαλαν τελικά στη Νότια Ελλάδα κατά μεγάλες ομάδες και άρχισαν να εγκαθίστανται εκεί. Το «Χρονικόν του Μωρέως» περιγράφει με ποιά τρόπο επιπορθώσαν οι κάτοικοι πρό των επιδρομών στα όρενα καταφύγια του Ταυγέτου ή σε όρους ειρὸς ἀνατολικῶς τῆς Σπάρτης, ἢ πῶς κατέφυγαν μέσα ἀπὸ θαλασσίους νῆες δρόμους, ἄλλοι στὴν Νότ. Ἰταλία καὶ Σικελία, ἄλλοι στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου (Αἰγίνα). Πρόσφυγες ἀπὸ τὴν περιοχή τῆς Σπάρτης ἐμφανίζονται αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὡς ἰδρυτὲς τῆς Μονεμβασίας — ἐνὸς ἀκρωτηρίου πὺν μοιάζει μὲ τὸ Γιάραλτά — ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Λακωνικῆς.

Ἡ οὐλαδικὴ εἰσβολὴ καὶ κατάληψις τῆς Νοτ. Ἑλλάδος ἦταν πρᾶγμα μακροχρόνιο ὑπόθεσις. Χωρὶς ἀμφιβολία, κάποια οὐλαδικὴ ὁμάδα εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἐρήμωση τῆς περιοχῆς τῆς Ἀρχαίας Ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν στὰ τέλη τοῦ 6ου αἰ. μ. Χ. Μία σειρά ἀπὸ θησαυροὺς νομισμάτων ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὴ ἡ καταστροφὴ ἐπὶ τῆς πόλεως ἔλαβε χώρα πρὶν τοῦ 615 μ.Χ., ὅταν κρίνουμε ἀπὸ θησαυροὺς νομισμάτων θαιμένων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Ἡρακλείου σὲ διάφορα μέρη τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Ἑλλάδος, κοντὰ στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Χαλκίδα, στὸν Σολωμό (γειτονικὴ πόλη τῆς Κορίνθου), στὴν Ν. Ἀγχιάλο (Χριστιανικὰ Θῆβαι) καὶ στὴν Θάσο. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία «SCLAVI GRAECIAM ROMANIS TULERUNT», (μῦθο: Οἱ Σλάβοι κατέλαβον τὴν ὑπὸ τὸν Ρωμαῖο Ἑλλάδα), ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἰσίδωρος τῆς Σεβίλλης. Τὰ τελευταία νομίσματα τῆς Ὀλυμπίας (Αὐτ. Πελοποννήσου) τοποθετοῦνται στοὺς χρόνους τῆς βασιλείας τοῦ Φωκά (602 — 10 μ.Χ.), δηλ. ἀμέσως πρὶν τὸν Ἡρακλείο.

Τὰ νησιά αὐτά, στ' ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης τοῦ κόλπου τῆς Ἰτίας θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι κατάλληλα καταφύγια γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς γύρω περιοχῆς, ὅποτε δὲποτε ἀπειλοῦντο ἀπ' τὴς ἀκαταμάχητες δυνάμεις τῶν ἐπιδρομῶν. Τὰ κατάλοιπα ἀπὸ πρωτόγονη Ρωμαϊκὴ κατάληψη στὴν Παναγία καὶ στὸν Ἀγ. Γεώργιο, μὲ ποὶ φεῖλονται στὴν χρῆσιν τῶν νησιῶν ὡς προσκαίρων καταφυγίων στὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἐπιδρομῆς, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου γύρω στὰ 539)40 μ.Χ., ἢ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γοθικῆς εἰσβολῆς ὑπὸ τὸν Ἀλάρικο, γύρω στὰ 395 μ.Χ., ἐνῶς τὸν αἰῶνα νωρίτερα.

Ὅμως τὰ σπῆτια μὲ τὰ λίθινα θεμέλια καὶ τὴς σκεπὲς ἀπὸ κεραμίδια, καθὼς καὶ οἱ κτιστὲς ἢ λαξευμένες στὸ δῶρο στέρνες, στὰ δύο αὐτὰ νησιά (μαζὶ μὲ τὸν Ἀγ. Δημήτριο καὶ τὴν Ἀμφιφία), φαίνεται ἀπίθανο νὰ δύνουν τὴν εἰκόνα πρόσκαιρης κατοικίσεως κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς καὶ μόνης ἐπιδρομῆς. Τὰ σπῆτια αὐτά καὶ οἱ στέρνες σημαίνουν τὴ δημιουργία μονίμων ἐγκαταστάσεων στὰ νησιά, πρᾶγμα πὺν φαερῶναι ὅτι ὑπῆρχε μόνιμη ἀπειλὴ κινδύνου ἀπὸ τὴ μεριά τῆς στεριᾶς. Σπάνια θὰ διέτρεχαν τέτοιο κίνδυνον πρὶν τὴν περίοδο τῆς μαζικῆς εἰσβολῆς τῶν Σλάβων στὴν Νοτ. Ἑλλάδα, δηλ. ἀπὸ τὸ 578)9 περίπου κ.έ.

Τὰ κατάλοιπα τῆς καταλήψεως (κατοικίσεως) κατὰ τὴν Ὑστερορωμαϊκὴ καὶ Πρώτμη Βυζαντινὴ περίοδο δὲν ἦσαν διασπαρμένα σ' ὁλόκληρὴ τὴν περιοχή τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἀγ. Γεωργ. Παρέχεται ἡ ἐντύπωση ὅτι στὰ δύο αὐτὰ νησιά ὑπῆρχε ὅπως δὲποτε ἀρκετὸς χώρος ἀκαλύπτως ἀπὸ κτίσματα. Μπορεῖ τὸ ἀκάλυπτον αὐτὸ ἐδοξοῦν νὰ χρῆσιμευε γιὰ καλλιέργειες, μὲ ποὶ νὰ ἐκτρέφονταν καὶ ζῶα ἐκεῖ, σὲ περίοδο ἐξαιρετικὰ ἀπειλητικῶν κινδύνων. Ἰσὸς, ἢ ζῶα σ' αὐτὰ τὰ νησιά τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους θὰ ἐπρεπε νὰ ἦταν ἀδύνατη, ἐκτὸς καὶ ἂν ἡ ἀπάντη στεριά ἦταν διαθέσιμη ἀπὸ πλευρᾶς φυσικοῦ ἐδάφους γιὰ βοσκὴ καὶ καλλιέργεια. Θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχε μόνιμη ἐγκατάσταση Σλάβων στὴν πλησιέστερη γειτονία, σὲ χρόνους πὺν κατοικοῦσε ἐκεῖ Βυζαντινὸς πληθυσμὸς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸνίζεται τὸ γεγονός, ὅτι αὐτὲς οἱ νησιωτικὲς (ἐγκ)στάσεις μὲ τὴν Ρωμαϊκὸν τύπον κεραμεικῆς — χωρὶς ν' ἀναφέρουμε τὴν ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὴς στέρνες Ρωμαϊκῆς μορφῆς — δὲν ἦσαν ἐκείνες τῶν Σλάβων ἐπιδρομῶν.

Ὅτε στὴν περιοχή τοῦ Γαλαξειδίου, πὺν καταλαμβάνει τὴ θέση τοῦ ἀρχαίου Χαλκίου, οὐτε στὴν χερσόνησο, νοτίως αὐτοῦ, παρατήρησα κομμάτια Ὑστερορωμαϊκῆς ἢ Πρωτοβυζαντινῆς κεραμεικῆς, ὅπως καὶ στὰ νησιά. Εἶναι ὁμως πιθανόν, ἕνα τμήμα τοῦ Βυζαντινοῦ πληθυσμοῦ νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ στὴ στεριά κατ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους, ἢ κατ' ἐποχὲς, ὅταν ἡ γεωργία ἢ ἡ βοσκὴ τῶν προβάτων θὰ ἦταν κατάλληλη. Ὁ Δρ. JOHN HAYES μὲ πληροφόρησε πῶς ἔχει δὲ κεραμεικὴ πὺν προέρχεται ἀπ' τοὺς Δελφούς καὶ τὸν Μεδεῶνα (τοποθεσία ὅχι μακριὰ ἀπ' τὸ Γαλαξειδί) ἡ ὁποία χρονολογεῖται τὸ λιγώτερον στὸ τρίτο τέταρτο τοῦ 6ου μ.Χ. αἰ. Ἡ κεραμεικὴ αὐτὴ μὲ ποὶ νὰ ἀνήκει

σὲ περίοδο ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὴν μεγάλη οὐλαδικὴ εἰσβολή, πρὶν τὸ 578)9 μ.Χ. περίπου. Στὴ θέση, ὁμως, Ναυλοχος, κοντὰ στὸν Ἀγ. Ἰσίδωρο τῆς περιοχῆς Μεδεῶνας, ἔχουν βρεθῇ δοτράκα πὺν σχετικὰ συγκριτικῶς μὲ ἐκεῖνα πὺν προέρχονται ἀπὸ τὰ μικρὰ νησιά τοῦ Γαλαξειδίου, καὶ δοτράκα ἀπὸ ἀμφορεῖς ἐπίσης, διακοσμημένα μὲ κυματοειδεῖς αὐλακώσεις, καθὼς καὶ χεῖλη ἀπὸ εἰσηγμένα πινάκια.

Ἀπὸ τὰ Ὑστερορωμαϊκὰ ἢ Πρώτμη Βυζαντινὰ κεραμεικὰ πὺν βρέθηκαν στὴν Παναγία στὸν Ἀγ. Γεώργιο ἢ τὴν Ἀμφιφία, κανένα δὲν μὲ ποὶ νὰ χρονολογηθῇ μὲ βεβαιότητα σὲ περίοδο πρὶν τὴς ἀρχῆς τοῦ 7ου αἰ. μ.Χ. Τούτο, δὲν συνεπάγεται ἀναγκαῖα ὅτι οἱ Βυζαντινὲς ἐγκαταστάσεις σ' αὐτὰ τὰ νησιά ἐγκαταλείφθηκαν τότε. Ἡ ἐξαγωγή κεραμεικῆς Βορειοαφρικανικοῦ τύπου στὸν Βυζαντινὸ κόσμο, ἡ ὁποία χρονολογεῖται καὶ ἀναγνωρίζεται εὐκόλως, φαίνεται πῶς σταμάτησε μὲ τὰ μέσα περίπου τοῦ 7ου αἰ., ἔξ ἀιτίας τῆς Ἀραβικῆς κατακτήσεως ἡ ὁποία ἐπῆλθε στὴς περιοχὲς ὅπου εἶχε κατασκευασθῇ. Ὡστόσο αὐτὲς οἱ ἐγκαταστάσεις στὰ μικρὰ νησιά, μὲ ποὶ πρᾶγμα τὸν ἔχουν πὺν συντομὴ ζωὴ καὶ θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἐγκαταλείφθῃ ἀκόμα καὶ πρὶν τὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ Σλάβοι ἄρχισαν νὰ ἐγκαθίστανται στὴς γειτονικὲς περιοχὲς.

Τέτοιον εἶδος ἐγκαταστάσεων σὲ μικρὰ νησιά ὅπως αὐτά, ἦσαν σφᾶς εὐπρόσδεχτες ἀπὸ ἐπιδρομὲς πὺν γίνονταν ἀπ' τὴ μεριά τῆς θαλάσσης. Οἱ Σλάβοι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ θαλασσοπόροι πὺν νωρὶς ὁμως, γύρω στὰ 602 μ.Χ., ἀκοῦμε γιὰ ἕνα οὐλαδικὸ στόλο πὺν κατασκευάστηκε στὴς Ἀλαμικὲς ἀκτὲς μὲ τὴ βοήθεια ἐμπειρῶν ναυπηγῶν ἀπὸ τὴν περιοχή τῆς Ἰταλικῆς Λομβαρδίας. Τὰ πλοία πὺν χρησιμοποιοῦσαν οἱ Σλάβοι κατ' αὐτὴν τὴν περίοδο καὶ ἀκόμα ἀργότερα, στὰ 626 μ.Χ., ὅταν ἔκαναν ἐπίθεση στὴν Κωνσταντινούπολη, ἦσαν συγκριτικῶς ἐλαφρὰ καὶ μικρὰ. Ἐνας ὁμως ἐχθρὸς στόλος, ὁποῖος δὲποτε μὲ ποὶ, στὸν Κορινθιακὸ κόλπο, θὰ εἶχε καταστῆσιν αὐτὲς τὴς νησιωτικῆς ἐγκαταστάσεις στὸν κόλπο τῆς Ἰτίας ἀδύνατες νὰ διατηρηθοῦν. Εἶναι λοιπὸν πὺν πιθανὸν καὶ καταστράφηκαν καὶ νὰ ἐγκαταλείφθηκαν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ 7ου αἰ. ἢ στὴς ἀρχῆς τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρακλείου, δηλ. γύρω στὰ 615 μ.Χ. ἀλλὰ καὶ νωρίτερα.

Αὐτὲς οἱ προσφυγικὲς ἐγκατα-

στάσεις στὰ νησιά τοῦ κόλπου τῆς Ἰτίας εἶναι — ὡς φαίνεται — σχεδὸν σύγχρονες μ' αὐτὲς πὺν ἤδη ἔχουν ἐντοπισθῇ στὸ νησί τοῦ Πόρτο — Ράφτη, στὸ νησάκι Πέρα στὸν κόλπο τῆς Περανῆς (στὴν νότια ἀκτὴ τῆς Σαλαμίνος), καὶ σ' ἕνα νησάκι τῆς Πύλου στὸ νότιο ἄκρο τῆς Σφακτηρίας (στὸν κόλπο τοῦ Ναυαρίνου). Ἡ κεραμεικὴ πὺν βρέθηκε στὸ νησάκι τοῦ Πόρτο — Ράφτη περιλαμβάνει ἕνα χεῖλος πινάκιου τοῦ Ὑστερορωμαϊκοῦ Β τύπου, ὅπως ἦσαν ὁρισμένα ἀπὸ τὸν Ἀγ. Γεώργιο καὶ τὴν Ἀμφιφία. Ἀλλὰ, τὸ ἴδιο νησὶ ἀπέδωσε ἐπίσης χεῖλη πινάκιου τοῦ Ὑστερορωμαϊκοῦ C τύπου, πὺν σύγχρονου πρὸς τὸν πρώτον — μέσο 7ο αἰ. μ.Χ. Ἡ κεραμεικὴ ἀπ' τὸ Πόρτο — Ράφτη καὶ ἀπὸ τὸ νησάκι Πέρα (μακριὰ ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα), φαίνεται πρᾶγμα τὸν περιλαμβάνει στοιχεῖα ὕστερτερα ἀπὸ αὐτὰ πὺν βρέθηκαν στὰ νησιά τοῦ Κρισσαίου κόλπου. Τὸ γεγονός αὐτὸ δηλώνει ὅτι στὰ νησιά αὐτά, ἔξω ἀπ' τὴς ἀνατολικῆς ἀκτὲς τῆς Ἑλλάδος, κατοικοῦσε ἀκόμη Βυζαντινὸς πληθυσμὸς, ἀφοῦ πλέον οἱ ἐγκαταστάσεις στὸν κόλπο τῆς Ἰτίας εἶχαν ἐγκαταλείφθῃ.

Ὁ κ. GERALD GATOGAN μὲ ἐπέστησε εὐγενικὰ τὴν προσοχήν σ' ἕνα ἄλλο νησάκι στ' ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης μὲ παρόμοια ἴχνη Ὑστερορωμαϊκῆς ἢ Πρωτοβυζαντινῆς καταλήψεως, ἀπέναντι ἀπ' τὴν Ἑλαφόννησιν κοντὰ στὸ ἄκρωτήριο τὸ Μολαῖ (ΝΑ ἄκρο τῆς Πελοποννήσου). Τώρα λοιπὸν ὑπάρχουν πέντε περιοχὲς γύρω στὴς ἀκτὲς τῆς Νοτ. Ἑλλάδος, ὅπου ἔχουν ἐντοπισθῇ προσφυγικὲς ἐγκαταστάσεις σὲ μικρὰ νησιά πρὶν τὸν 7ο αἰ. μ.Χ. Ὑστερορωμαϊκὴ ἢ Πρώτμη Βυζαντινὴ ἐποχὴ. Σ' αὐτὰ μὲ ποὶ νὰ προστεθῇ ἡ ἐγκατάσταση τῆς ὁποίας, λέγεται, ὅτι ἴδρυσαν στὴν Μονεμβασίαν φυλάδες ἀπ' τὴν περιοχή τῆς Σπάρτης. Μία συστηματικὴ ἐξερεύνηση, θὰ ἀποκαλύπτει ὅπως δὲποτε καὶ ἄλλα καταφύγια τῆς περιόδου αὐτῆς σὲ περιοχὲς νησιῶν τῶν γύρω Ἑλληνικῶν ἀκτῶν.

Ἐχοντας κανεῖς ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴ διάδοσιν τῆς κεραμεικῆς τῆς Ρωμαϊκῆς ἢ Βυζαντινῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία ἀποδίδεται στὸν 6ο ἢ 7ο μ.Χ. αἰ., θὰ ἦταν δυνατόν νὰ προσδιορίσει ποιά μέρη τῆς Νοτ. Ἑλλάδος ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι κατοικημένα ἀπ' τὴν γηγενὴ πληθυσμὸ κατὰ τὴν περίοδο τῶν οὐλαδικῶν ἐπιδρομῶν. Μία συμπληρωματικὴ ἔρευνα ἀπὸ κάποιον, εἰδικὸν στὸ ν' ἀναγνωρίζῃ τὴν οὐλαδικὴν κεραμεικὴν, θὰ μπορούσε νὰ ρίξει δοθητικὸ φῶς στὸ πρόβλημα τῆς διαδόσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς πυκνότητος τῶν οὐλαδικῶν ἐγκαταστάσεων στὴν Νοτ. Ἑλλάδα. Οἱ πληροφορίες τῶν φιλολόγων πηγῶν καὶ ἡ πληθώρα τῶν τοπωνυμίων μὲ οὐλαδικὴν ρίζαν πὺν ἔχουν ἐπιδείξει, φανερῶνουν ὅτι αὐτὲς οἱ ἐγκαταστάσεις θὰ πρέπει νὰ ἦσαν μεγάλης κλίμακος. Ὅμως, ἀδυνατοῖσθῃτα κατέλοιπα τὸν ἴδιον τὸν Σλάβον πὺν σπάνια ἔχουν ἀναγνωρισθῇ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα νεκροταφεῖο μὲ καύσεις νεκρῶν μέσα σὲ χειροποίητες ὑδρεῖς, πὺν βρέθηκαν πρὶν μερικὰ χρόνια στὴν περιοχή τοῦ νέου μουσείου τῆς Ὀλυμπίας.

ΟΜΟΣΠ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ο.Ρ.Ε. ὄρισε τὴν 21 Μαρτίου 1979 ἡμέρα Πατρίδος καὶ ὥραν 7 μ.μ. τὴν ταπεινὴν ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευσιν τῶν Σωματείων τῆς Ρούμελης, στὴν αἰθουσα τοῦ PALACE HOTEL ESPERIA, στὴν ὁδὸ Σταδίου 22 καὶ προσκαλεῖ νὰ προσέλθουν σ' αὐτὴν οἱ Πρόεδροι καὶ Γεν. Γραμματεῖς τῶν σωματείων τῆς Ρούμελης, μέλη καὶ μὴ μέλη τῆς Ὀμοσπονδίας.

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ εἰκοσιένα

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΟΥ ΑΛΥΚΟΥΡΗ

Ὁ παρηγορητικὸς ἐπίλογος

[Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Γαλαξειδιωτῶν, μὲ σημαντικὴν διαπάν, ἀπέκτισε φωτογραφικὰ ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων πὺν ἀφορροῦν τοὺς Γαλαξειδιώτες ἀγωνιστὰς τοῦ Ἑικοσιένα, καὶ ὁποία σὲ ξεχωριστοὺς φακέλλους, εὐρίσκονται στὸ Τμήμα Χειρογράφων καὶ Ὁμοσπονδίας τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης. Καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἐργασία νὰ καθαραγοραφῶν καὶ νὰ δακτυλογραφηθοῦν ὅλα τὰ δυσανάγνωστα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἐγγράφα καὶ νὰ ταξινομηθοῦν σὲ θῆκες καὶ μὲ τρύπο ὥστε νὰ μὲ ποὶ νὰ ἀναγνῶσθῃ ὁποῖος ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὴν δρᾶσιν κάθε ἀγωνιστοῦ. Παράλλως, στὶς στήλες τῆς Ἑφημερίδος θὰ δημοσιεύωνται αὐτοελεῖτ σημεῖωματα γιὰ κάθε ἀγωνιστὴ μὲ βάσιν τὰ ἐγγράφα τοῦ φακέλλου τοῦ, τὰ σημαντικώτερα τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ δημοσιεύωνται αὐτοῖα.

Τὸ σημερινὸ σημεῖωμα εἶναι συμπλήρωμα τοῦ δημοσιευθέντος στὸν ἴπ. ἀριθμ. 343 φύλλο τῆς Ἑφημερίδος, ἱστορικοῦ γιὰ τὴν πολεμικὴν δρᾶσιν τοῦ Γαλαξειδιώτου ἀγωνιστοῦ Κατ' τὴν Γιώργη Ἀλκυοῦρη].

Ὁ μοναχικὸς θαλασσοαῖς, Κατ' τὴν Γιώργη Ἀλκυοῦρη, καθὼς ἱστορήσαμε στὸ προηγούμενον σημεῖωμα, ἀφοῦ ἐθυσίωσε ὅλη τὴν περιουσίαν τὸν σὸν Βομὴ τῆς Πατρίδος γιὰ τὴν Ἑλευθερίαν τῆς, εἶχε περιέλαβῃ σὲ ἐσχάτῃ ἐνδειαν.

Καὶ εἶχε μὲν λάβει ἀπὸ τὴν νεοφ. Ἑλληνικῇ Πολιτείᾳ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπὶ ἀνάρχου Ἀ' Τάξεως, ὁ ὁποῖος φέρεται ὅτι, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἀγῶνος, κατέληξε νὰ εἶναι μόνον τιμητικὸς χωρὶς οὐλονομικὸν ἀντίκρυσμα, δὲν εἶχε ὁμως λάβει οὐτε δαρχμὴν ἀπὸ τὰ ὅσα εἶχε ἀναλώσει, παρὰ τὴν δραματικὴν ἐκκλήσιν πὺν ἀπηρῆνε στὴν «Διοικητικὴν Ἑταιρεία» τὸ 1882, ἡ ὁποία διοικοῖσε προσωρινὰ τὸ Κράτος, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Καποδίστρια.

Ἡ ἀναφορὰ ἐκείνη ἦταν τὸ τελευταῖον ἐγγράφο τὸ ὁποῖον εὐρέθη στὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους γιὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Κατ' τὴν Γιώργη Ἀλκυοῦρη. Καὶ παρῶς ἄγνωστο, τὸ τέλος τοῦ βίου τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ναυμάχου.

Ἦδη ἀπὸ ἐγγράφο τοῦ ἀπομνημονίου φακέλλου τοῦ στὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκην, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐσημειώσαμε ἀνωτέρω, ὁρῶμεθα φῶς στὴν πτυχὴ πὺν ἀφορᾷ τὸν ἴδιον καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ.

Ἡ ὑπερήφανος καὶ ἀήττητος πολεμιστὴς, ὁ ἡγετμὸς μόνον ἀπὸ τὴν ἐσχάτῃ ἐνδειαν, ἐξεμέτρησε τὴς ἡμέρας τοῦ πολὺν πρὸ τοῦ 1865. Τὸν ἀκολούθησε ἐπίσης, πρὸ τοῦ 1865, ἀγνωστο μετὰ πόσον διάστημα, καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀφῆραν δύο τέκνα — ἕνα ἀγόρι ὀνόματι Νικόλαος καὶ ἕνα κορίτσι ὀνόματι Κρίννα — ἀνῆλκα καὶ τὰ δύο.

Τότε συνεκινήθη ἡ Πολιτεία, ἔδωσε σύνταξιν στὰ ὀρφανὰ 33,80/100 δρχ. μηνιαίως, ἡ ὁποία ἐμειώθη στὸ ἥμισυ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ ἀγοριῦ. Καὶ ἡ ἐνδειαν περιέβαλε καὶ πάλιν τὴν οἰκονομίαν τοῦ μαρτυροῦ νεκροῦ ἀγωνιστοῦ, στὸ πρόσσωπο τῆς πεντάφρανης θυματῆς του!... Ἡ Κρίννα, κατὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς Ἑλευθερίας δὲ ποτε φανερώθηκε καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ τῆς ὀρφανῆς καὶ ἀπορησ Κρίννας Ἀλκυοῦρη. Ἰσως τὰ 30 τῶν 1865 καὶ οἱ 1869 Φοίνικες νὰ ἐξοφάλλισαν τὴν ἀποκαταστάσιν τῆς καὶ νὰ ἀπετέλεσαν τὸν παρηγορητικὸν ἐπίλογον μιᾶς δοξασιμένης πολεμικῆς δρᾶσεως καὶ μιᾶς παρκαμένης οἰκονομικῆς ζωῆς!.

Κάποτε ὁμως — τὸ 1865 — ἡ τυχὴ ἐμειώσθη καὶ ἡ Κρίννα εὐρέθη στὸ κατῶφλιν τοῦ Ὑμεναίου. Τότε ἐξήγησε καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ἐπ' ὀνόματι πλέον τῆς ἀποκαταστάσεώς τῆς, νὰ στέρξῃ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς, ὅχι ἐξ ἰδίων τῆς,

ἀλλὰ δίδουσα μέρος ἀπὸ ἐκεῖνα πὺν ὤφειλε πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

*

Ἰδοὺ πῶς ἡ ἴδια διέτιπωσε τὸ ἱστορικὸν καὶ τὸ ἀληθινὸν τῆς στὴν ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1865 ἀναφορὰ τῆς: «Ἀρ. 56. ἐλ. 12 Ἰουν. 1865

» Πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγῶνος »Σ. Ἑταιρείαν

» Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ἰουνίου »1865.

» Ὁ μακαρίτης πατήρ μου Γεώργη Ἀλκυοῦρη ἐκ Γαλαξειδίου τοῦ γένος πολυειδῶς καὶ παντοιοτρόπως ὑψηλότητος τῆς Πατρίδας κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἀγῶνα, ἐπέπεστο, ὡς μὴ ὀφείλει, νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐμὲ καὶ ἔτερον κατὰδελφόν μου ὀνόματι Νικόλαον εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐπισυμβάντος ἀκαλοῦθους θανάτου τῆς μητρὸς μου.

» Ἀπέναντι τῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ μακαρίτου Πατρός μου, ἐπὶ ὅποιον ἐπαμνηστεύσιν ἐγγράφοι τὸν ἐπισυμβάντος τῆς Ἐποχῆς Ἑκείνης Ἀνδρῶν, ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπὶ ἀνάρχου Ἀ' Τάξεως. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἀπενεμήθη εἰς τὰ ὀρφανὰ μνημῖα σύνταξις ἀντὶ δρχ. 33, 33% ἥτις ἀφαιρεθεῖσα κατὰ τὸ ἥμισυ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ κατὰδελφόν μου, ἐμεινεν ἐντελὲστατον ποσὸν ἐκ τοῦ ὁποῖου οὐτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα δύνανται νὰ συντηροῦσιν. Ἀλλὰ ὁ πατήρ μου προσέφερε προσέτι ὑπὲρ τῆς ἐνδοῦσεως τοῦ Ἑθνικοῦ Ἑκείνου ἔργου καὶ ἔπασαν τὴν περιουσίαν καὶ ὅς τοῦτο ἐπαμνηστεύσιν ἐπὶ ἐργασίας ὑποβαλλόμενα πρὸς τὴν Σεβαστὴν ταύτην Ἑταιρείαν ἐνέειν ἐγγράφα.

» Ὅθεν ἀναμενόμενῃ πρὸς τὴν Σ. ταύτην Ἑταιρείαν καὶ ἐπὶ αὐτῇ δὲ ποτε λάβῃ ὑπὸ τῆς τῆς ἐγγλεῖσας ἐγγράφοι καὶ γνωμοδότησιν ὑπὲρ τῆς ἀναλόγου ἀποζημιώσεως τῆς ὑποφανομένης, ὡς εὐρισκομένης ἐν ὧρα γάμου καὶ ἀποροστατεῖται, ἐχοῦσης προσέτι τὴν ἀνῆλκιν καὶ ἐγκαταλειφθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰδελφόν τῆς πρὸ πολλοῦ καροῦ, ἀγνώστου κατὰστάσεως τῆς διαμονῆς τῆς. Καὶ ὑποσημειοῦμαι εὐσεβῶς

Κρίννα Γ. Ἀλκυοῦρη

Δύο ἄλλα κείμενα τοῦ φακέλλου τοῦ Γεωργίου Ἀλκυοῦρη, ἀφίονουν νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ «καθιέπεισις» τῆς ἐν ὧρα γάμου Κρίννας, εἰσηκοῦσθῃ. Ἐνα μέρος ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν προσφεθεῖσα στὸν Ἰερὸ ἀγῶνα περιουσία ἐδόθη στὴν μελάνων φων. Ἦσαν 30 τῶν 1865 καὶ 1869 Φοίνικες — τὸ ἐπὶ Καποδιστρίου ἐν χρῆσιν πρῶτον ἐλληνικὸν νόμισμα. Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶχε ἀναγορευθῇ ἀπὸ τὸ Κράτος ὡς ὀρελὴ ἐπὶ τῶν Γ. Ἀλκυοῦρη ἀπὸ τὸ... 1865! μὲ τὸ ἐπὶ ὅσον ὑπ' ἀριθμ. 17958 ἐγγράφο ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματείας — δηλαδὴ τοῦ ἐπὶ Καποδιστρίου Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν!... Καὶ ἐπληρώθη μετὰ 33 ἐτῆ!...

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαχητὰς τῆς γαμμῆς τοῦ παρὸς, ἀρᾶνεις στὸν ἀγῶνα συμπαρκασάτες, πὺν ἐδοκίμασαν ὅλες τὴς περιπέτειες καὶ ἐγεύθησαν ὅλες τὴς πικρίας καὶ στερησεις, ὑπῆρξαν καὶ οἱ οἰκονομικὲς τῶν ἀγῶνι παρκαχῶν τῆς Ἑλευθερίας δὲ ποτε φανερώθηκε καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ τῆς ὀρφανῆς καὶ ἀπορησ Κρίννας Ἀλκυοῦρη. Ἰσως τὰ 30 τῶν 1865 καὶ οἱ 1869 Φοίνικες νὰ ἐξοφάλλισαν τὴν ἀποκαταστάσιν τῆς καὶ νὰ ἀπετέλεσαν τὸν παρηγορητικὸν ἐπίλογον μιᾶς δοξασιμένης πολεμικῆς δρᾶσεως καὶ μιᾶς παρκαμένης οἰκονομικῆς ζωῆς!.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ν. ΓΟΥΡΓΟΥΡΗΣ.

Παλιές ιστορίες της θάλασσας

Ο καπετάνιος, ένας εξηγητής, μέτριο μπόι, γεροχτισμένος άντρας, με φαρδιές τετράγωνες πλάτες και γκριζό, χοντρό, μουστάκι, πεσμένο γύρω στο χέλι, δε συνήθιζε να διηγείται τα βάσανα και τις αγωνίες που έζησε, όπως όλοι οι όμοιότατοι του κείνου του καιρού, στη θάλασσα πάνω, χρόνια και χρόνια, στην εποχή της ιστορικής ναυτιλίας. Ήταν αυτή μια τακτική, που την ρούσαν σαν κανόνα όλοι, σχεδόν, οι θαλασσοί του περασμένου αιώνα, που πίστευαν, πως ήταν και φυσικό και αναγκαίο, σχεδόν, να βασανίζονται και να τυραννιούνται στο σκληρό επάγγελμά, που είχαν, άβυσσος, διαλέξει. Ο Θεός που τον έβλεπαν πλατεία, με την άτρομη και καθαρή ψυχή τους, η καρδιά τους που ήταν έτοιμη να ανιμετωπίσει αλύγιστη τα πάντα, άκομα και το μόνιμο άγκάλιασμα του άρμυρο νερού, αν ήταν έτσι γραμμένο κι άκομα ο μπουσουλός, ο θαλασσοδής και μοναδικός σύντροφος κι οδηγός, κείνη την εποχή της σερμής πολυκαρδίας, ήταν, όλα μαζί, μία τραγική εγγύηση, πως θα ταβόγαν πέρα. Τι να πεις, λοιπόν, και τι να ιστορήσεις από μια ζωή, που ήταν άνακατημένη με τον κίνδυνο όπως στο ψωμί, το νερό με το αλεύρι! Από πού να αρχίσεις και πού να τελειώσεις. Και πού να σε καταλάβουν, τι να πεις, αυτοί που σε άκουγαν, όταν δεν είναι θαλασσοί... Έτσι οι ναυτικοί αυτοί του καιρού κρατούσαν το στόμα κλειστό κι ούτε που ήθελαν να το άνοιξουν, όταν άνθρωποι άσχετοι, έβλεπαν κι από τη φαιμιά τους, τους ζήτηγαν, σαν ξεκουράζονταν στο σπιτικό τους, να διηγηθούν κάποιο περιστατικό, απ' το άναριθμητο, της περασμένης ζωής τους. Ένα συγκαταβατικό και πονεμένο χαμόγλυο ή μια κυκλική κίνηση της άπαλάμης ή και τα δύο μαζί, αυτά ήταν, όλα κι όλα, κι η σιωπή το τέλος. Έτσι τα κρατούσαν όλα δικά τους, σεμνά περήφανοι, που έμειναν, για την ώρα, νικητές στην άδυσωπητή πάλη.

Τα πράγματα όμως άλλαζαν, σαν ο θαλασσοδής βρισκόταν μαζί με άλλο θαλασσινό, μάλιστα κοντά στο ποτήρι. Τότε η γλώσσα λυνόταν κι η κουβέντα, για το άλλο πράμα, παρά για τη θάλασσα και τις λαχτάρες της, τραβούσε σε μακρύν. Μια κουβέντα στρατή, χωρίς παινέματα και καθαρή γιομάτη αλήθεια, λεβεντιά και καρτερία. Και ξεφούσκωνε ή ψυχή απ' τις στοιδιαγμένες μέσες της σκληρής άναμνήσεως, καθώς κύλαγε ήρεμα ο λόγος.

★

Σπίτι, το σκηνικό, χτιμωνιάτικο δράδυ, με το μεγάλο μπρούντζινο μαγκάλι, γιομάτο χοντρό, κατακόκινα άγριοβλοκάριονα καταμεσής, ύστερα από ένα γερό μεζέ, ο άνθρωπος μας, καθισμένος στο τραπέζι, μαζί με άλλους δυο φίλους, παλπούς κι αυτούς θαλασσινοί, λένε τα δικά τους. Οι γυναίκες άποτραβηγμένες λίγο πιο πέρα, έχουν τη δική τους συζήτηση, που την κόβουν, κάπου - κάπου, για να φέρουν στο τραπέζι κρασί ή κάτι άλλο στους πεταναίους, που συζητάνε. Τα παιδιά, μια κι ή ώρα πέρασε, τάβαλαν στην άλλη κάμαρη και κοιμούνται, ένας όμως μικρός, ο οποίος δεν τον παίρνει ο ύπνος, με το αυτί πεντωμένο, άκουει ξετρελλάμενος την ιστορία που διηγείται ο καπετάνιος, με τη βαθεία φωνή του.

... Λοιπόν, Νοέμβρης μήνας κατεβαίναμε απ' το Ταϊγάνι, με μια γολέττα χιωτική, φορτωμένοι στάρι για την Πόλη κι από κει για τη Χίο, απ' όπου θ' ανεβάζαμε πορτοκάλια, πάλι για το Ταϊγάνι. Είχαμε φύγει, ως πούμε, με καλό καιρό της Μαύρης Θάλασσας, έδω και τέσσερις μέρες. Και νόσους την τέταρτη μέρα ηύρε το ποδί. Ένα ποδί να μη βλέπεις τη μύτη σου! Ο καιρός ήταν πρώος και προχωρούσαμε

γλήγορα, περιμένοντας να σηκωθεί το ποδί. Πέρασε όμως η μέρα, ήρθε η νύχτα, ξημέρωσε πάλι και το ποδί που να σηκωθεί. Ήμασταν έφτα νομάτοι κι είχαμε άκομα ένα γαλαξειδιωτάκι, μούτσο, πρωτοτάξιδο, που ή μάννα του, θαλασσοκαμένη χήρα, που τον είχε κρεμάσει, το μοναχογιού της, στο λαιμό μου. Κατεβαίναμε, μα πού βρισκόμαστε; Ούτε που ήξερα. Λογάρια να είμαι στα βουργάρικα νερά, μα δεν ήξερα και καλά, μπορεί να ήμουνα και στα θάλασσα, άκομα. Είχα βάσει το παιδί και χτύπαγε, συνέχεια καλού - κακού, ένα καμπανάκι που είχαμε κρεμασμένο στην πλώρη... Ήρθε το μεσημέρι, ο ίδιος καιρός. Ώσπου άρχισαν να βλέπω σά δούσκολο το πράμα... Το πλήρωμα, όλοι στο πόδι, κάπου σαράντα, άδρες κοιμώταν όρθιοι, όλοι τσακισμένοι απ' τον κόπο και την άγρύπνια. Σκέφτηκα, «χανόμαστε από ώρα σε ώρα κάπου μπορεί να πέσουμε, να τσακιστούμε. Δεν κατεβαίνα, ν' αλλάξω, πού έβρισκε...» Κατέβηκα έβουλα τα γιορτινά μου κι από πάνω τη ντισερράδα, αφήνοντας στο τιμόνι, και τι μάς χρειαζότανε! Το μπάρμπα Διονύση το Σταρά. Κι ανέβηκα πάλι, στην κουβέρτα, τραβώντας στο διάκι. Έδω ή φωνή σταμάτησε λιγάκι, ύστερα ξανάρχισε πάλι, στον ίδιο τόνο.

— Μπορεί να μου πείτε, τα είχα άκομα σωστά ή είχα παλαβώσει; Δεν ξέρω, κείνη την ώρα εγώ έτσι το πήρα.

«Αίντε, βρε παιδιά, λέω στο πλήρωμα, κατεβήτε και σεις ν' αλλάξετε... Μπορεί, άξαφνα, να έχουμε φτάσει στην Πόλη!...» Οι μεγάλοι δέ μίλησαν, άρχισαν να κάνουν όπως τους είπα. Ο μικρός όμως, ο μούτσος μας, άρχισε τα κλάματα.

— «Γιατί, καπετάνιε, ν' αλλάξουμε, θα πνιγούμε;»

— «Πάμε βρε καλέ, του λέω.

που θα πνιγούμε. Κάνε, τι είπα. Νά, όπου και να είναι, θα είμαστε στην Πόλη...»

Είχαμε κατεβεί όλοι στην κάμαρη. Έγώ ήμουνα μονάχ' άπάνω. Σκεφτόμουν: «Αν πνιγούμε και με βρεί κανένας, καθώς θα με ξεράσει ή θάλασσα στη στεριά, ως

είμαι, κάλλιο, ντυμένος». Μάλιστα, είχα και τα λεπτά μου, κάμποσα ρούμπλια, τυλιγμένα με τσιρότο και δεμένα κάτω απ' το γόνατό μου, για να με λυπηθούν και να με θάψουν... Ήμουνα τότε 32 χρονών. Και καθώς βρισκόμουν πάνω στο διάκι, παγωμένος, με πήρε ο ύπνος. Και σε μια στιγμή, είδα κάτι, σαν να το βλέπω τώρα, κι ως έχουν περάσει μια τριανταριά χρόνια από τότε. Ένας γέρος, με κάτασπρα, άνακα-τωμένα μαλλιά ήρθε πλάι μου, έπιασε το χέρι μου και με κούνησε «Έ, μου λέει, ξύπνα γιατί θα χαθής...»

Τινάχτηκα πάνω, άλαφιασμένος. Κυτάζω δίπλα μου, γύρω μου, ψυχή! Μα και μια μέρα, χωρίς πούσι καθαρή, χαρά Θεού! Βάζω τις φωνές: «άπάνω, μπάρμπα, όλοι. Σωθήκαμε...» Στη στιγμή, όλο το πλήρωμα βρέθηκε, όπως άπας, στην κουβέρτα σαστισμένοι... Ήμασταν ίσαμε μισό μίλι από τη στεριά και πηγαίναμε, ντόπιτα κατά τους βράχους κάπου εκεί στα νερά της Βάρνας. Ορτσάραμε γυρίσαμε τα πανιά, παίρνοντας τη σωστή ρότα... Άνασάναμε, ήμερρέφαμε!

Σε λίγες μέρες φτάσαμε στην Πόλη, χωρίς άλλη άναποδιά. Κι όπως είμαστε, έτσι, με τις ντισερράδες, αλλά ξεπόλυτοι, τραβήξαμε κατευθείαν για τον «Αι Νικόλα, ν' ανάψουμε τις λαμπάδες μας και να κάνουμε το χρέος μας. Ο κάμπος, στο δρόμο, καθώς μάς έδλεπε, παραμέριζε, λέγοντας, σιγά: «ναυαγοί, ναυαγοί», που δεν άφικε η χάρη του να γίνουμε, ελπίζοντας, με φωνή ραγισμένη.

Έδω τέλειωσε ή άνιστόρηση. Αυτός που μιλούσε σταμάτησε. Κι οι άλλοι, που τον άκουγαν, κούνησαν πικρά το κεφάλι. Τσούγκρισαν άλλη μια φορά τα μισόγιομα ποτήρια τους: «Αει, σ' ύγεια!» Και σκούπισαν όλοι τα μούστακια τους, με το δείκτη καμπουριστό. Οι «άλλοι» είχαν θυμηθεί κι αυτοί τις δικές τους ιστορίες. Μα δεν ήταν τώρα καιρός. Είχαν πιά φτάσει οι μικρές ώρες...

Γ.Θ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΦΙΣΣΕΩΝ
«ΤΑ ΣΑΛΩΝΑ»
(ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1976)
ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣ 11 - 13
5ος ΟΡΟΦΟΣ ΓΡ. 6
ΤΗΛ. 32.16.540 — ΑΘΗΝΑΙ
Αθήναι 12 Δεκ. 1978

ΠΡΟΣ:

ΤΟΝ «ΣΥΝΔΕΣΜΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΡΑ ΓΚΙΩΝΑΣ — ΠΑΡΝΑΣ-ΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΔΡΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΡΔΕΥΣΗ ΤΗΣ ΦΩΚΙΔΑΣ»

Αμφισσα

Αγαπητοί Συμπατριώτες,

Αναποκρινόμενοι στην από 3 Νοεμβρίου 1978 επιστολή σας για το θέμα των νερών Γκιώνας - Παρνασσού, που αναμειβισθήτητα είναι ζωτικότατο για την ύδρευση και άρδευση της Φωκίδας, τα Διοικητικά Συμβούλια των Συλλόγων «των απανταχού Αμφισσέων τα Σάλωνα» και «και των ν' Αθηναις και Παιρείς 'Ιταστών» συγκαλέσαμε άμέσως τα Διοικητικά Συμβούλια των τοπικών Συλλόγων που έδρευουν στην Αθήνα, ήτοι: 1) «Αγίας Εύθυμίας, 2) Βουινχωριωτών, 3) Γαλαξειδιωτών, 4) Δροσοχωριωτών, 5) Δροσοχωριωτών, 6) Προσπληωτών και 7) Τοπλιατών και συζητήσαμε για τον προσφορότερο και άποταλεσματικό τρόπο συμπαράστασης μας, που σας παρακαλούμε, να τη θεωρήσετε και έκθυμη και όμοθυμη.

Αποτελέσματα των συζητήσεων μας αὐτῶν πού πραγματοποιήθηκαν πέντε (5) φορές στά γραφεία του Συλλόγου μας, την 1ην,

1ην, 22ον, 29ην Νοεμβρίου 1978 και 11ην Δεκεμβρίου 1978, είναι ή σύσταση συντονιστικής επιτροπής, από ένα (1) αντιπρόσωπο από τους παραπάνω Συλλόγους, δηλαδή:

1. Από τον Σύλλογον των Απανταχού Αμφισσέων τα Σάλωνα» τον κ. Μάνθον Άσημακόπουλον.
2. Από τον Σύλλογον Αγίας Εύθυμίας τον κ. Παν. Κοκκίνη.
3. Από τον Σύλλογον Βουινχωριωτών τον κ. Ταξ. Καϊράρα.
4. Από τον Σύλλογον Γαλαξειδιωτών τον κ. Ηλίαν Ανδρέοπουλον.
5. Από τον Σύλλογον Δροσοχωριωτών τον κ. Νικ. Πούλον.
6. Από τον Σύλλογον 'Ιταστών τον κ. Ηλίαν Βαδάτοικον.
7. Από τον Σύλλογον Προσπληωτών τον κ. Σάλωνα Σεγδίτσον.
8. Από τον Σύλλογον Τοπλιατών τον κ. Πολυζών Παπαθανασίου.

Με την επιτροπή αυτή που θα έδρευε στα γραφεία του Συλλόγου μας θα επικοινωνείτε απ' ευθείας και θα συντονίζετε τις ενέργειές σας για την άποταλεσματικότερη πρόωθηση του σκοπού σας, όπως όρίζεται στο καταστατικό σας.

Με συμπατριωτικούς χαιρετισμούς

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ο Πρόεδρος

ΤΑΚΗΣ ΓΑΤΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας

ΓΙΑΝ. Δ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΠΟΚΡΙΕΣ ΣΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ. ΜΑΡΤΙΟΣ. —

Έπειτα από την μεγάλη κακοκαιρία που ενέσκηψε στην Ελλάδα και ή πατρίδα μας υπέφερε από κρύο και βροχές, ώστε και ή άποκρίτικη κίνηση της πρώτης άποκρίας να στερήσει σε πολλούς ιδίως στους γέροντες την έξοδό τους για να συνεορτάσουν με τους δικούς των.

Ευτυχώς το τελευταίο Σάββατοκυριακό και Καθαρά Δευτέρα υπήρξε καλωσυνάτος με ένα όλοχρυσό και καυστικό ήλιο, ώστε να τεθούν εν συναγερμό νέοι, γέροι και γρήες, για να γιορτάσουν.

Πλήθη αυτοκινήτων Ι.Χ. και έκδρομικά πούλμαν απέδιδαν κόσμο, το Σάββατοκυριακό, την Κυριακή Τυρινής. Άληθινή κομποθλάσσα στη παραλία, στα κέντρα, Μπάρ, ντιστοτέκ γλέντησαν με τη ψυχή των. Αι φωτιές στις γειτονιές γεμάτες και αυτές έκαigan όλη την νύκτα για να χορεύουν εκεί τσάμπα άποκριάτικα τραγούδια. Από μακριά νόμιζε κανείς ότι το Γαλαξειδί είχε γίνη παρανάλωμα της φωτιάς, ενώ έπρκειτο για πανηγυρικές έκδηλώσεις.

Ο Καρνάβαλος κατεβαί νη στη παραλία.

Συμπολίται, συμπολίτισσες έλθόντες στο Γαλαξειδί για τις γιορτές παραμέρισαν τα γεράματα, ντύθηκαν μασκαράδες γυναίκες και άνδρες ηλικίας από 60 — 75 χρονών, για να τα γλεντήσουν στα κέντρα και στις φωτιές της Πατρίδας μας, έφθασαν μέχρι και τις ντιστοτέκ να χορεύουν και εκεί ευρωπαϊκούς χορούς παρά την άετηρυσκλήρωσιν των, όλοι τους τα κατάρθαν μια χαρά. Δεν γνωρίζουμε αν την έπομένη μπορούσαν να σηκωθούν από τα κρεβάτια τους, έπειτα από ένα τρελό γλέντι και χορό!

Την Κυριακή ή άγορά είχε γεμίσει κόσμο από τας πρωινάς ώρας, έμειλο δέ μασκέ από μικρά ντυμένα με σπαθιά και με πολυβόλα γυρίαν στους δρόμους, σκορπίζοντας την ευθυμία και τη χαρά.

Το δράδυ της Κυριακής νέες έξορμήσεις στα κέντρα για την κατάληψη θέσεων, να χαρούν την τελευταία άποκρία και έδω ή γνωστή παρὰ των υπερήλικων έκαμε και πάλι την εμφάνισήν στα χορευτικά κέντρα και δεν ήταν όλγοι καμιά 30ριά συμ)λίτες και συμ)λίτισες που πέρασαν τον Ρουζίκωνα, έδωσαν πάλι το παρόν με νέες ένδυμασίες, από τουαλέτες του 1896 και βελάδες με τα

ψηλά καπέλλα κάποιες μακρινής εύτυχισμένης εποχής,

Αι Κυριακάτικες έκδηλώσεις διήρκεσαν μέχρι πρωίας και οι έορτασται κατάκοποι από το φαγοπότι και τον χορόν τρικλίζοντας μετέβησαν στα σπείτια τους.

Καθαρά Δευτέρα: Από πρωίας πλήθη αυτοκίνητα καταφθάνουν, νέα Ι.Χ. και έκδρομικά πούλμαν άποβιδάζουν κόσμο για να γιορτάσουν τα πατροπαράδοτα κούλουμα και το έθιμο του άλευρώματος. Πολλοί νέοι και νέες από την Αθήνα έχουν ντυθή κι' όλας τις έπίσημες... στολές, ήτοι φόρμες, σακκούλες νάυλον και ρούχα... έκστρατείς για τον άγνωστο πόλεμο και έχουν καταλάβει πα-ραλιακά κέντρα και άσύλιον της Πέρα — πάντας. Η περιοχή εκεί έδονεϊτο από κιθάρες, μπουζούκια, κασετόφωνα των έπισκεπτών, ενώ εκεί τσάμπα άποκριάτικα τραγούδια. Από μακριά νόμιζε κανείς ότι το Γαλαξειδί είχε γίνη παρανάλωμα της φωτιάς, ενώ έπρκειτο για πανηγυρικές έκδηλώσεις. Λάτες για την όρεξη... οι ώρες κυ-

νταούλια, άληθινός πανζουρλισμός. Η ηομπή κατέρχεται στην παραλία και καμιά διακοσαριά νέοι άγνώριστοι από το φούμο ζωσμένοι κουδούνια προβάτων και γκεσεμιών τρέχουν φωνάζοντας, άκολουθούν γαϊδουράκια με φαθάκια στο κεφάλι ή κοτιγίον και δύο άρματα με μασκοφορεμένους.

Όποιος βρεθεί στην παραλία δέχεται το άλεύρωμα και το γνήσιο φούμο για τα χρόνια πολλά.

Κορίτσια και νέοι από την πρωτεύουσα έχουν συμμετάσχει στο άλαμπουργέζικο γλέντι και τρέχουν να βρουν κάθε γνωστό να τον περιποιηθούν με άλεύρι ή φούμο.

Η άγορά έχει καλυφθή από ένα σύννεφο άσπρης σκόνης, από την φάρινα που πετάν ή μία πασέ μία κουβέρτα επάνω είχαν στρωθή τα έδωματα της ήμέρας, νηστήσιμα, χαλβάδες, ταραμοσαλάτες για την όρεξη... οι ώρες κυ-

Στην πλατεία Μάμα γίνεται ή όλη συγκέντρωση με υπάθριους χορούς μέχρι την 6 άπογευματινή. όταν πάντες άποκαμωμένοι από τον χορό και το κρασί άποσύρονται στα έδια. Ένω τω μεταξύ άρχισε να φυσά άγριος βορριάς, ή ψύχρα να γίνεται αισθητή, που ήταν ένας λόγος να έπιστευθή ο τερματισμός της γιορτής.

Και του χρόνου.

Ε. Καμ6.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 1η σελίδα

όλοκληρη καμπάνια σχετικά με αυτό και έπειτα στο φύλλο μας 337 του Νοεμβρίου 1977, όπου σε έκτενέστατο σκόλιο, έπσημύναμε όριομένες άδυναμίες και παραλείψεις και ζητούσαμε να μας πληροφορήσει ο κ. Πρόεδρος της Κοινότητας Γαλαξειδίου για την τύχη, γενικά, του Κληροδοτήματος. Το σκόλιο μας όμως έκεϊνο έπεσε στο κενόν, ως συνήθως. Και τα χρήματα του Κληροδοτήματος έκημενίζονται συνεχώς, με συνέπεια ή προξενούμενη ζημία σ' αυτό το καί κατ' επέκταση στην Κοινότητα Γαλαξειδίου, να είναι σημαντική, χάρη στην άδιαφορία για τη διοίκηση, διαχείριση, άξιοποίηση και αύξη-ση των προσόδων του. Η άάμελεια πλέον για την τύχη του Κληροδοτήματος καταντά «βαρεία». Καί, για να θυμηθούμε και τους ρωμαίους νομοδιδασκάλους, C U L P A L A T A, D O L O A E Q U I P A R A T U R. Άλλα νομίζουμε, πως είναι πιά καιρός κάποιος απ' τους προϊσταμένους του κ. Προέδρου της Κοινότητας να του υπενθυμίσει, όχι άπλως τις ύποχρεώσεις, αλλά και τις ευθύνες του, πάσης φύσεως και μορφής, πάνω στο θέμα για το όποιο μιλάμε και για το όποιο θα περιμένουμε, πάντα, τις διαφωτιστικές πληροφορίες, που ζητού-

σαμε.

Η ώρα πλησίαζε, ένας ντελάλης είδοποίησε ότι όσοι δεν έπιθυμούν να συμμετάσχουν στο γλέντι να περάσουν στη Πέρα — Πάντα. Στα σύνορα κεντρικής παραλίας Πέρα — Πάντα, όπου ή Πλατεία Μάμα φυλάει, όμας χοροφυλάκων της 'Ιτέας που ήλθε έπίτηδες για την τάξη. Στάς 2 το άπόγευμα άκούγεται από μακριά να έρχεται ο καρνάβαλος και εκατοντάδες κουδούνια προβάτων ζωσμένα στη μέση των νέων κτυπούν, νομίζεις ότι κοπάδια άποτραγιά κατέρχονται κατά τη παραλία, ακολουθούν πήγες και